

De Europæiske Fællesskabers Tidende

ISSN 0378-7001

C 351

28. årgang

31. december 1985

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Rådet	
85/C 351/01	Liste over medlemmer af og suppleanter til bestyrelsen for Det europæiske center for udvikling af Erhvervsuddannelse	1
85/C 351/02	Liste over medlemmer af og suppleanter til Udvalget for Den europæiske Socialfond	2
	Domstolen	
85/C 351/03	Domstolens dom af 11. december 1985 i sag 110/84 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nederlandenes Hoge Raad): kommunen Hillegom mod Cornelis Hillenius (direktiv 77/780/EØF – tjenstlig tavshedspligt for de ansatte ved de myndigheder, der har kompetence til at godkende og føre tilsyn med kreditinstitutter	3
85/C 351/04	Domstolens dom (anden afdeling) af 12. december 1985 i sag 208/84 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra College van Beroep voor het Bedrijfsleven): Vonk's Kaas Inkoop en Produktie Holland BV mod 1) ministeren for landbrug og fiskeri og 2) Produktschap voor Zuivel	3
	II. Forberedende retsakter	
	Kommissionen	
85/C 351/05	Ændret forslag til Rådets første direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende varemærker	4
85/C 351/06	Ændret forslag til Rådets direktiv om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal virkning inden for husdyravl	13
85/C 351/07	Forslag til Rådets direktiv om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål	16
85/C 351/08	Forslag til Rådets forordning (EØF) om almindelige bestemmelser vedrørende tiltrædelsesudligningsbeløbene for visse produkter forarbejdet på basis af korn som følge af Spaniens tiltrædelse	23

Informationsnummer

Indhold (fortsat)

Side

85/C 351/09	Andet ændrede forslag til Rådets direktiv om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber	24
85/C 351/10	Forslag til Rådets forordning (EØF) om autonom fastsættelse for 1986 af en særlig kvota for indførsel af oksekød af høj kvalitet, fersk, kølet eller frosset, henhørende under pos. 02.01 A II a) og 02.01 A II b) i den fælles toldtarif.....	32
85/C 351/11	Forslag til Rådets direktiv om vandkvalitetsmålsætninger for så vidt angår chrom.	33
85/C 351/12	Forslag til Rådets direktiv om offentliggørelse af oplysninger ved erhvervelse og afhændelse af en betydelig andel af et børsnoteret selskabs kapital.....	35
85/C 351/13	Ændret forslag til Rådets forordning (EØF) om en fællesskabsstøtteordning til fordel for co-produktion af biograf- og fjernsynsspillefilm	37

I

(Meddelelser)

RÅDET

Liste over medlemmer af og suppleanter til bestyrelsen for Det europæiske center for udvikling af Erhvervsuddannelse

(for perioden fra den 17. december 1985 til den 16. december 1988), som følge af den afgørelse, der blev truffet af Rådet for De europæiske Fællesskaber den 17. december 1985

(85/C 351/01)

I. REGERINGSREPRÆSENTANTER

Belgien	M. Alphonse VERLINDEN
Danmark	M ^{me} Birgit BUDUDU
Tyskland	M. Alfred HARDENACKE
Grækenland	M. Yakovos YAKOVIDIS
Frankrig	M. André RAMOFF
Irland	M. Arthur P. O'REILLY
Italien	M. Giuseppe CACOPARDI
Luxembourg	M. Norbert HAUPERT
Nederlandene	M. Th. de KEULENAAR
Det forenede Kongerige	M. J.K. FULLER

II. REPRÆSENTANTER FOR ARBEJDSGIVERNES FAGLIGE ORGANISATIONER

Belgien	M. Alfons DE VADDER
Danmark	M. Preben KRISTIANSEN
Tyskland	M. Helmut BRUMHARD
Grækenland	M. Evangelos BOUMIS
Frankrig	Mlle Marie-José MONTALESCOT
Irland	M. Anthony BROWN
Italien	M. Vincenzo ROMANO
Luxembourg	M. Eugène MÜLLER
Nederlandene	M. J.B. de LEEUWE
Det forenede Kongerige	M. Tony JACKSON

III. REPRÆSENTANTER FOR ARBEJDSSTAGERNES FAGLIGE ORGANISATIONER

Belgien	M ^{me} Anne-Françoise THEUNISSEN
Danmark	M. Christian Aagaard HANSEN
Tyskland	M. Felix KEMPF
Grækenland	M. Georgios DASSIS
Frankrig	M. Michel TISSIER
Irland	M. Tom McGRATH
Italien	M. Carmelo CEDRONE
Luxembourg	M. Jean REGENWETTER
Nederlandene	M. G.A. CREMERS
Det forenede Kongerige	M. Fred JARVIS

Liste over medlemmer af og suppleanter til Udvalget for Den europæiske Socialfond
(for perioden fra den 12. december 1985 til den 11. december 1987), som følge af den
afgørelse, der blev truffet af Rådet for De europæiske Fællesskaber den 12. december 1985
 (85/C 351/02)

I. REGERINGSREPRÆSENTANTER

	a) <i>Medlemmer</i>		b) <i>Suppleanter</i>
Belgien	Hr. J. DENYS	Hr. ANDRE	Hr. P. CHEVREMONT
Danmark	Fr. B. KONDRUP	Hr. H. BOSERUP	Fr. D. NØRGÅRD ANDERSEN
Tyskland	Hr. O. SCHULZ	Hr. SOMMER	Hr. G. FAUST
Grækenland	Hr. A. BOUGAS	Fr. M. PATOULA	Fr. V. STAVRIANOPOULOU
Frankrig	Hr. BUREAU	Hr. M. THEROND	Hr. R. COTTAVE
Irland	Hr. P. LEONARD	Hr. M. SHERLOCK	Fr. M. CULLINAN
Italien	Hr. G. CACOPARDI	Hr. L. DE ANGELIS	Hr. L. TASSONI ESTENSE DI CASTELVECCHIO
Luxembourg	Hr. R. SCHINTGEN	Hr. Y. MERSCH	Hr. P. WISELER
Nederlandene	Hr. A.B. VAANDRAGER	Fr. M.E. VAN RIJN-VAN DER TAS	Hr. J.W.S. PABON
Det forenede Kongerige	Hr. J.S. LAMBERT	Hr. R.H. NIBLETT	Hr. J.H. CURRIE

II. REPRÆSENTANTER FOR ARBEJDSGIVERNES ORGANISATIONER

	a) <i>Medlemmer</i>		b) <i>Suppleanter</i>
Belgien	Hr. D. DE NORRE	Hr. J. BELLEFROID	Hr. G. OTTENBOURGH
Danmark	Hr. N.J. HANSEN	Fr. B. JOHANSEN	Hr. H. MØRKEBERG
Tyskland	Hr. G. PREUSS	Hr. R. EBERT	A.F. prinsesse til SCHOE-NAICH-CAROLATH
Grækenland	Hr. M. TANES	Hr. A. SYMEONOGLOU	Hr. I. STASINOPOULOS
Frankrig	Hr. J.-F. RETOURNARD	Hr. D. DELAGE	Hr. C. AMIS
Irland	Hr. J.F. O'BRIEN	Hr. C. POWER	Hr. A. O'BOYLE
Italien	Hr. F. MONDELLO	Hr. G. CAPO	Hr. M. MASELLI
Luxembourg	Hr. L. JUNG	Hr. M. SAUBER	Hr. A. ROBERT
Nederlandene	Fr. C. HAK	Hr. S.J.H. HUIJBEN	Hr. B.J. VAN DER TOOM
Det forenede Kongerige	Hr. H.M.L. MORTON	Hr. A. MOORE	Hr. N. PARKIN

III. REPRÆSENTANTER FOR ARBEJDSGIVERNES ORGANISATIONER

	a) <i>Medlemmer</i>		b) <i>Suppleanter</i>
Belgien	Hr. VAN DEPOELE	Hr. J.C. VANDERMEE-REN	Hr. A. VAN DER HAEGEN
Danmark	Hr. N.J. HILSTRØM	Hr. P. KARLSEN	Hr. H. HINRICH
Tyskland	Hr. F. KEMPF	Hr. O. SEMMLER	Hr. H.-H. RUBBERT
Grækenland	Hr. P. EVSTATHIOU	Hr. G. MAVRIKIOS	Hr. G. HARTZOS
Frankrig	Hr. G. COSYNS	Hr. B. DIZIER	Hr. A. FAESCH
Irland	Hr. W.A. ATTLEY	Hr. D. NEVIN	Hr. D. MURPHY
Italien	Hr. G. DI PALMA	Hr. G. COCCO	Hr. A. SERGI
Luxembourg	Hr. R. PIZZAFERRI	Hr. H. DUNKEL	Hr. A. GROBEN
Nederlandene	Fr. K. ADELMUND	Hr. G.A. CREMERS	Hr. H. WEGGELAAR
Det forenede Kongerige	Hr. W.H. KEYS	Hr. K. GRAHAM	Hr. F.A. BAKER

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 11. december 1985

i sag 110/84 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra
Nederlandenes Hoge Raad): kommunen Hillegom mod
Cornelis Hillenius ⁽¹⁾

(Direktiv 77/780/EØF — tjenstlig tavshedspligt for de
ansatte ved de myndigheder, der har kompetence til at
godkende og føre tilsyn med kreditinstitutter)

(85/C 351/03)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil
blive offentliggjort i Samling af Domstolens Afgørelser)

I sag 110/84 angående en anmodning, som Nederlandenes Hoge Raad i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, kommunen Hillegom mod Cornelis Hillenius, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 12 i Rådets første direktiv 77/780/EØF af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut, har Domstolen, sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene U. Everling, K. Bahlmann og R. Joliet, dommerne G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, Y. Galmot og T.F. O'Higgins, generaladvokat Sir Gordon Slynn og fuldmægtig D. Louterman som justitssekretær, den 11. december 1985 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. Bestemmelsen i artikel 12, stk. 1, i direktiv 77/780/EØF, hvorefter den tjenstlige tavshedspligt, som påhviler alle, der er eller har været tjenestegørende hos de kompetente myndigheder, indebærer, at de fortrolige oplysninger, som de modtager i forbindelse med deres hverv, kun må videregives til andre personer eller myndigheder i henhold til gældende lovbestemmelser, finder også anvendelse på vidneforklaringer under en civil sag.
2. De i artikel 12, stk. 1, omhandlede lovbestemmelser, som indeholder hjemmel til at videregive oplysninger, der er modtaget som fortrolige, er sådanne generelle bestemmelser, som ikke særlig har til formål at foreskrive en undtagelse fra forbudet mod at videregive sådanne oplysninger, som direktivet finder anvendelse på, men som fastsætter begrænsninger i vidnepligten som følge af den tjenstlige tavshedspligt.

⁽¹⁾ EFT nr. C 132 af 19. 5. 1984.

DOMSTOLENS DOM

(anden afdeling)

af 12. december 1985

i sag 208/84 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra
College van Beroep voor het Bedrijfsleven): Vonk's Kaas
Inkoop en Produktie Holland BV mod 1) ministeren for
landbrug og fiskeri og 2) Produktschap voor Zuivel ⁽²⁾
(Monetære udligningsbeløb — osteaffald)

(85/C 351/04)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil
blive offentliggjort i Samling af Domstolens Afgørelser)

I sag 208/84 angående en anmodning, som College van Beroep voor het Bedrijfsleven i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Vonk's Kaas Inkoop en Produktie Holland BV mod 1) ministeren for landbrug og fiskeri og 2) Produktschap voor Zuivel at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af bilag 1, del 5, fodnote ⁽⁵⁾, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1245/83 af 20. maj 1983 om fastsættelse af monetære udligningsbeløb samt af visse koefficienter og kurser, der er nødvendige for anvendelse heraf (EFT nr. L 135, s. 3), som senere ændret dels ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3281/83 af 18. november 1983 (EFT nr. L 322, s. 36), dels ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 270/84 af 1. februar 1984 (EFT nr. L 31, s. 15), har Domstolen (anden afdeling), sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne T. Koopmans og O. Due, generaladvokat M. Darmon og ekspeditionssekretær H.A. Rühl som justitssekretær, den 12. december 1985 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Gennemgangen af det præjudicielle spørgsmål har intet frembragt som kan rejse tvivl om gyldigheden hverken af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3281/83 af 18. november 1983 om ændring af forordning nr. 1245/83 for så vidt angår monetære udligningsbeløb for osteskorper og osteaffald eller af Kommissionens forordning (EØF) nr. 270/84 af 1. februar 1984 om ændring af den samme forordning, for så vidt angår visse monetære udligningsbeløb for korn og for mælk og for mejeriprodukter.

⁽²⁾ EFT nr. C 252 af 19. 9. 1984, s. 4.

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Ændret forslag til rådets første direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende varemærker⁽¹⁾

KOM (85) 793 endelig udg.

(Forelagt Rådet af Kommissionen under anvendelse af artikel 149, andet afsnit, i EØF-traktaten den 17. december 1985)

(85/C 351/05)

OPRINDELIGT FORSLAG

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Den lovgivning, der for øjeblikket gælder om varemærker inden for medlemsstaterne, indebærer forskelligheder, som kan hindre den frie bevægelighed for varer og den frie udveksling af tjenesteydelser, fordreje konkurrencevilkårene i fællesmarkedet og følgelig øve direkte indflydelse på dette markeds oprettelse og funktion;

det forekommer for tiden ikke nødvendigt at foretage en fuldstændig tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om varemærker. Det er tilstrækkeligt at begrænse tilnærmelsen til de nationale bestemmelser, der har den mest direkte indvirkning på den frie bevægelighed af varer og tjenesteydelser. Heraf følger, at direktivet — uden at afskære medlemsstaterne fra at beskytte de ved brug stiftede varemærker — kun tager disse med i betragtning i det omfang, sådanne mærker kommer i konflikt med de ved registrering erhvervede mærker, som er de eneste, direktivet omfatter. Endvidere må man ikke være blind for de fordele og løsninger, som EF-varemærkeordningen indebærer for virksomheder, der ønsker at erhverve varemærker. Ordningen gør det unødvendigt at pålægge medlemsstaterne pligt til at kræve bl.a. registrering af andre former for varemærker eller at anerkende servicemærker. Af samme grund er det ej heller påkrævet at styrke beskyttelsen af de varemærker, som nyder et særligt renommé;

ÆNDRET FORSLAG

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

uændret

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽³⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽⁴⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

uændret

det forekommer for tiden ikke nødvendigt at foretage en fuldstændig tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om varemærker; det er tilstrækkeligt at begrænse tilnærmelsen til de nationale bestemmelser, der har den mest direkte indvirkning på den frie bevægelighed af varer og tjenesteydelser; heraf følger, at direktivet — uden at afskære medlemsstaterne fra at beskytte de ved brug stiftede varemærker — kun tager disse i betragtning i det omfang, sådanne mærker kommer i konflikt med de ved registrering erhvervede mærker; endvidere må man ikke være blind for de fordele og løsninger, som EF-varemærkeordningen indebærer for virksomheder, der ønsker at erhverve varemærker; ordningen gør det unødvendigt at pålægge medlemsstaterne pligt til at kræve registrering af andre former for varemærker eller at anerkende servicemærker;

⁽¹⁾ EFT nr. C 351 af 10. 12. 1980, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 351 af 31. 12. 1980, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. C 307 af 14. 11. 1983, s. 60.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 310 af 30. 11. 1981, s. 22.

OPRINDELIGT FORSLAG

dette direktiv udelukker, at varemærkerne underkastes andre retsregler i medlemsstaterne, såsom de dér gældende bestemmelser om illoyal konkurrence. I øvrigt finder traktatens artikel 36 fortsat anvendelse, da direktivet kun foretager en delvis tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger;

virkeliggørelsen af de mål, der forfølges ved tilnærmelsen, forudsætter, at gyldigheden af varemærkerettens stiftelse og bevarelse i princippet underkastes de samme betingelser i samtlige medlemsstater;

for at reducere antallet af varemærker, der er registreret og beskyttet i Fællesskabet, og derved også antallet af konflikter imellem disse, må man kræve, at varemærket rent faktisk bruges;

dette direktiv har til formål at sikre, at varemærker for fremtiden nyder samme beskyttelse i alle medlemsstaternes retsordener;

den af varemærket ydede beskyttelse knytter sig til begreberne mærkernes, varernes eller tjenesteydelsernes lighed og den risiko for forveksling, der følger heraf. Formålet med denne beskyttelse er at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse; det er nødvendigt, at de ovennævnte begreber fortolkes snævert for herved at undgå, at de frie varebevægelser og den frie udveksling af tjenesteydelser hæmmes i et omfang, der går ud over, hvad hensynet til varemærkebeskyttelsen tilsigter. Hittidig retspraksis i flere medlemsstater indrømmer for øjeblikket varemærket beskyttelse i et omfang, der ikke er i overensstemmelse med varemærkerettens særlige genstand. Denne retspraksis må følgelig revideres i lyset af dette direktiv. Det er især nødvendigt i alle enkelttilfælde ved hjælp af en samtidig sammenligning af mærket, varerne og tjenesteydelserne at forstå, at der for forbrugerne består en reel risiko for forveksling af de ved de pågældende varemærker identificerede varer eller tjenesteydelser. Når et varemærke for eksempel består af flere bestanddele, skal der foretages en helhedsbedømmelse for herved at afgøre, om mærket, der formodes at krænke et andet mærke, ligner dette sidstnævnte i en sådan grad, at der er risiko for forveksling. Når man skal bedømme, om to ordmærker i en medlemsstat må siges at være enslydende eller i hvert fald sprogligt forvekslelige, er det ikke muligt længere at se bort fra Fællesskabets eksistens og fra den kendsgerning, at forbrugerne i stadig højere grad kender den korrekte udtale af ordene på de sprog, som tales dér;

ÆNDRET FORSLAG

dette direktiv udelukker ikke, at varemærkerne underkastes andre retsregler i medlemsstaterne, såsom de dér gældende bestemmelser om illoyal konkurrence; i øvrigt finder traktatens artikel 36 fortsat anvendelse, da direktivet kun foretager en delvis tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger;

virkeliggørelsen af de mål, der forfølges ved tilnærmelsen, forudsætter, at gyldigheden af et registreret varemærkes stiftelse og bevarelse i princippet underkastes de samme betingelser i samtlige medlemsstater;

for at reducere antallet af varemærker, der er registreret og beskyttet i Fællesskabet, og derved også antallet af konflikter imellem disse, må man kræve, at de registrerede varemærker rent faktisk bruges;

et væsentligt formål med dette direktiv er at sikre, at registrerede varemærker for fremtiden nyder samme beskyttelse i alle medlemsstaternes retsordener;

den af det registrerede varemærke ydede beskyttelse knytter sig til begrebet lighed mellem på den ene side et tegn og de varer og tjenesteydelser, i forbindelse med hvilke det anvendes, og på den anden side det registrerede varemærke og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, samt til risikoen for forveksling mellem tegnet og det registrerede varemærke; formålet med denne beskyttelse er at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse; det er nødvendigt, at de ovennævnte begreber fortolkes snævert, for herved at undgå, at de frie varebevægelser og den frie udveksling af tjenesteydelser hæmmes i et omfang, der går ud over, hvad hensynet til beskyttelsen af registrerede varemærker tilsigter; hittidig retspraksis i flere medlemsstater indrømmer for øjeblikket varemærket en beskyttelse, der kan omfatte mere end varemærkerettens egentlige genstand; denne retspraksis må følgelig revideres i lyset af dette direktiv; det er især nødvendigt i alle enkelttilfælde ved hjælp af en samtidig sammenligning af på den ene side tegnet og de varer eller tjenesteydelser, i forbindelse med hvilke det anvendes, og på den anden side det registrerede varemærke og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, entydigt at fastslå, at der for forbrugerne består en risiko for forveksling af tegnet og de varer og tjenesteydelser, som identificeres af tegnet med det registrerede varemærke og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret; når et varemærke er sammensat af flere bestanddele, skal der foretages en helhedsbedømmelse, for herved at afgøre, om det tegn, der formodes at krænke varemærket, ligner det registrerede varemærke i en sådan grad, at det er klart, at der er risiko for forveksling mellem tegnet og det registrerede varemærke; når man skal bedømme, om to ordmærker i en medlemsstat må siges at være enslydende eller i hvert fald sprogligt forvekslelige, kan der ikke længere ses bort fra Fællesskabets eksistens og fra den kendsgerning, at forbrugerne i stadig højere grad kender den korrekte udtale af ordene på de sprog, som tales dér;

OPRINDELIGT FORSLAG

varemærkets funktion, nemlig angivelse af varens oprindelse, indebærer, at brugen af mærket i princippet ikke kan forbydes hverken tredjemand for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført under dette mærke i Fællesskabet eller uden for dette, eller på grundlag af varemærkeretten forbydes en licenshaver, som udbyder varerne eller tjenesteydelserne under mærket uden for det område, for hvilket han har fået licens;

af hensyn til fællesmarkedets funktion er det kun nødvendigt at tilnærme de nationale regler for varemærkers behandling i det omfang, hvor der er tale om at fremme løsningen af konflikter mellem varemærkeindehavere indbyrdes eller mellem disse varemærkeindehavere og indehavere af andre enerettigheder. Indtil videre er der dog kun fastsat regler for indgåelse af forlig. Det kunne dog på et senere tidspunkt, bl.a. afhængig af, hvilken grad af integration Fællesskabet til den tid har opnået, vise sig berettiget at overveje eventuelle nye foranstaltninger, der kunne bidrage til at løse sådanne konflikter—

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på varemærker for varer og tjenesteydelser, det være sig individuelle mærker, fællesmærker eller garantimærker, der er registreret i en medlemsstat, eller som er indført i et internationalt register, med retsvirkning i en medlemsstat.

Artikel 2

1. Registrering af varemærker, som på anmeldelsesdagen består af tegn, der ifølge den pågældende medlemsstats lovgivning ikke kan anvendes som varemærke eller reserveres til et sådan brug af anmelderen, samt varemærker, som på samme tidspunkt savner fornødent særpræg i en medlemsstat, afslås eller ophæves, særlig:

- a) mærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i vareomsætningen kan kræves anvendt til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, oprindelsessted, frembringelsestidspunktet eller andre egenskaber, medmindre disse mærker har opnået fornødent særpræg som følge af den brug, der er gjort af dem;
- b) mærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i sædvanlig sprogbrug eller ifølge redelig og fast forretningspraksis er blevet den nødvendige eller sædvanlige betegnelse for varen eller tjenesteydelsen.

2. Endvidere afslås eller ophæves registrering af varemærker, som på anmeldelsesdagen:

ÆNDRET FORSLAG

det følger af princippet om fri udveksling af varer, at indehaveren af et registreret varemærke ikke kan forbyde tredjemand at anvende det for varer, som er markedsført i Fællesskabet under dette mærke enten af ham selv eller med hans samtykke, ligesom han ej heller under henvisning til varemærkeretten kan forbyde en licenshaver, som leverer varerne eller tjenesteydelserne under mærket uden for licensområdet, at gøre en sådan brug heraf;

af hensyn til fællesmarkedets funktion er det kun nødvendigt at tilnærme de nationale regler for varemærkers behandling i det omfang, hvor der er tale om at fremme løsningen af konflikter mellem varemærkeindehavere indbyrdes eller mellem disse varemærkeindehavere og indehavere af andre enerettigheder; derfor er der kun fastsat regler for indgåelse af forlig—

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på varemærker for varer og tjenesteydelser, det være sig individuelle mærker, fællesmærker eller garantimærker, der er registreret i en medlemsstat, eller for hvilke der er ansøgt om registrering, eller som er indført i et internationalt register, med retsvirkning i en medlemsstat.

Artikel 2

1. Registrering af varemærker, som på anmeldelsesdagen består af tegn, der ifølge den pågældende medlemsstats lovgivning ikke kan anvendes som varemærke eller reserveres til et sådant brug af anmelderen, samt varemærker, som på tidspunktet ikke har noget særpræg i den pågældende medlemsstat, afslås eller ophæves, særlig:

- a) uændret

- b) uændret

2. Endvidere afslås eller ophæves registrering af varemærker, som på anmeldelsesdagen:

OPRINDELIGT FORSLAG

- a) består af en form, som er betinget af selve varens art, eller som har en teknisk funktion, såvel som varemærker, der har form som selve produktet, og som påvirker selve de til varen hørende egenskaber, for så vidt en form som sådan kan anvendes som varemærke i den pågældende medlemsstat;
- b) indeholder kendetegn eller angivelser, der er egnet til at vildlede offentligheden, navnlig med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller oprindelsessted;
- c) strider mod den offentlige orden eller er egnet til at vække forargelse, eller som er anført i artikel 6 c) i Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, i det følgende benævnt »Pariserkonventionen«.

3. Et varemærke ophæves ligeledes, når varen, for hvilken det er registreret i den pågældende medlemsstat, af indehaveren eller med dennes samtykke er markedsført under et andet mærke i en anden medlemsstat, medmindre legitime grunde hjemler brug af forskellige varemærker for denne vare i disse medlemsstater; denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse, hvis indehaveren for den pågældende vare giver afkald på det varemærke, der findes i den anden medlemsstat, og inden for den frist, der fastsættes af den myndighed, der har fået forelagt ophævelsessagen, godtgør, at der er givet afkald på behørig vis.

4. De varemærker, der er anmeldt eller registreret inden den i artikel 18, stk. 1, fastsatte dato, ophæves, hvis de rammes af en af de i stk. 1-3 nævnte ugyldighedsgrunde.

Artikel 3

1. Varemærket giver indehaveren en eneret. Dette indebærer, at tredjemand ikke uden indehaverens samtykke i vareomsætninger må gøre brug af et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som de varer og tjenesteydelser, for hvilke mærket er anmeldt, hvis en sådan brug indebærer reel fare for forveksling.

ÆNDRET FORSLAG

- a) uændret
- b) er egnet til at vildlede offentligheden, særlig med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller oprindelsessted;
- c) strider mod den offentlige orden eller er egnet til at vække forargelse, eller som da brugen heraf ikke er tilladt af vedkommende myndigheder skal afvises eller ophæves i henhold til artikel 6 c) i Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, i det følgende benævnt »Pariserkonventionen«.

3. udgår

4. udgår

Artikel 3

1. Det registrerede varemærke giver sin indehaver en eneret. Indehaveren kan under henvisning til denne ret forbyde, at tredjemand uden indehaverens samtykke gør erhvervsmæssig brug af:

- a) et tegn, der er identisk med varemærket, for varer eller tjenesteydelser af samme art som dem, som varemærket er registreret for;
- b) et tegn, der er identisk med varemærket, for varer eller tjenesteydelser af lignende art som dem, for hvilke varemærket er registreret, når der ved en sådan brug opstår risiko for forveksling hos forbrugerne på grund af varernes eller tjenesteydelsernes artslighed;
- c) et tegn, der ligner varemærket, for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som dem, for hvilke varemærket er registreret, når der ved en sådan brug opstår risiko for forveksling hos forbrugeren mellem tegnet og varemærket som følge af tegnets og varemærkets forvekslelighed og varernes eller tjenesteydelsernes identiske eller ligeartede karakter.

OPRINDELIGT FORSLAG

2. Såfremt betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan navnlig følgende former for brug forbydes:
- påsætning af tegnet på varer eller deres emballage;
 - markedsføring af varer eller levering af tjenesteydelser under det pågældende tegn;
 - anvendelse af tegnet i forretningsbreve og fakturaer.
3. Medlemsstaterne fastsætter, under hvilke betingelser der kan tilkendes erstatning for skade, forvoldt ved de i stk. 1 nævnte handlinger, tillige med de retsplejeregler, der finder anvendelse.

Artikel 4

1. Udgifteren af en ordbog, et leksikon eller et lignende værk, skal drage omsorg for, at gengivelse af et varemærke ledsages af en angivelse af, at det er et beskyttet varemærke.
2. Såfremt udgifteren ikke efterkommer forpligtelsen i stk. 1, skal han efter anmodning fra indehaveren af varemærket ved genudgivelse af værket bære en berigtigelse.

Artikel 5

De rettigheder, der er knyttet til varemærket, giver ikke hjemmel til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af

- sit slægtsnavn og sin adresse;
- angivelser vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, oprindelsessted, frembringelsestidspunkt eller andre særlige egenskaber;
- varemærket, for herved at angive tilbehørs og reservedeles anvendelse, for så vidt der ikke er tale om brug som varemærke.

Artikel 6

1. De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke hjemmel til at forbyde anvendelsen af mærket for varer, som af indehaveren eller med dennes samtykke er markedsført under dette mærke.

ÆNDRET FORSLAG

2. Såfremt betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan navnlig følgende former for brug forbydes:
- uændret
 - uændret
 - anvendelse af tegnet i forretningspapirer.
3. uændret
4. Kunne brugen af et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket, for varer af lignende art ikke i henhold til medlemsstatens lovgivning forbydes forud for den i artikel 18, stk. 1, anførte dato, så kan den fortsatte brug af dette tegn for de pågældende varer ikke anfægtes under påberåbelse af de af varemærket følgende rettigheder.

Artikel 4

1. Udgifteren af en ordbog, et leksikon eller et lignende værk skal drage omsorg for, at gengivelse af et varemærke ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke, dersom gengivelsen af dette varemærke i et sådant værk giver indtryk af, at der er tale om en artsbetegnelse for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret.

2. uændret

Artikel 5

De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af

- sit navn og sin adresse;
- uændret
- varemærket, dersom det er nødvendigt for at angive en vares eller tjenesteydelses påtænkte anvendelse, navnlig for så vidt der er tale om tilbehør og reservedele,

forudsat at han benytter varemærket i overensstemmelse med god markedsføringsskik.

Artikel 6

1. De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke hjemmel til at forbyde anvendelsen af mærket for varer, som af indehaveren eller med dennes samtykke er markedsført i Fællesskabet under dette mærke.

OPRINDELIGT FORSLAG

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse:
- a) såfremt indførsel i Fællesskabet af varer, der er markedsført uden for Fællesskabet af legitime grunde, kan forhindres;
 - b) såfremt varernes tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført;
 - c) såfremt varerne af tredjemand er blevet forsynet med ny emballage.

Artikel 7

De rettigheder, der er knyttet til varemærket, kan kun gøres gældende over for en licenshaver, såfremt denne overskrider den tidsmæssige begrænsning for sin licens eller begrænsningen med hensyn til de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, eller ikke opfylder mærkeindehaverens forskrifter med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes kvalitet.

Artikel 8

1. Registreringen af et varemærke afslås eller ophæves:
- a) dersom der eksisterer et ældre varemærke, og der er fare for, at disse mærker giver anledning til forveksling i den i artikel 3, stk. 1, anførte betydning;
 - b) dersom der eksisterer en anden ældre eneret, og der består en reel fare for forveksling mellem varemærket og denne rettighed, medmindre sidstnævnte er et portræt, et slægtsnavn eller et værk, der er beskyttet af en ophavsret eller mønsterret.
2. Stk. 1, litra b), finder ligeledes anvendelse på forbud mod brugen af et varemærke, som begrundes med eksistensen af en anden ældre eneret.

ÆNDRET FORSLAG

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, såfremt varernes tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.
- a) udgår
 - b) udgår
 - c) udgår

Artikel 7

De rettigheder, der er knyttet til varemærket, kan kun påberåbes over for en licenshaver, der overtræder de for hans licens pålagte begrænsninger med hensyn til licensens varighed eller med hensyn til de af licensen omfattede varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, eller ikke opfylder varemærkeindehaverens forskrifter med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes kvalitet.

Artikel 8

1. uændret
- a) såfremt det er identisk med en ældre rettighed, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme art som dem, for hvilke den ældre rettighed er blevet registreret, jf. stk. 2, litra a) eller b), eller er blevet brugt, jf. stk. 2, litra c) eller d);
 - b) såfremt det er identisk med en ældre rettighed, og varerne eller tjenesteydelserne er af lignende art som dem, for hvilke den ældre rettighed er blevet registreret, jf. stk. 2, litra a) eller b), eller er blevet brugt, jf. stk. 2, litra c) eller d), således at der hos forbrugeren inden for det område, hvor den ældre rettighed har virkning, er risiko for forveksling mellem det varemærke, der er blevet anmeldt, og den ældre rettighed;
 - c) såfremt det er forveksleligt med en ældre rettighed, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller af lignende art som dem, for hvilke den ældre rettighed er blevet registreret, jf. stk. 2, litra a) eller b), eller er blevet brugt, jf. stk. 2, litra c) eller d), således at der hos forbrugeren inden for det område, hvor den ældre rettighed har virkning, er risiko for forveksling mellem det varemærke, der er blevet anmeldt, og den ældre rettighed.
2. Ved en ældre rettighed forstås:
- a) varemærker af følgende kategorier, hvis anmeldelsesdato ligger før anmeldelsesdatoen for varemærket, eventuelt under hensyntagen til den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for disse varemærker:

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

- EF-varemærker,
 - varemærker, der er registreret i den pågældende medlemsstat,
 - varemærker, som har været genstand for en international registrering med virkning i den pågældende medlemsstat;
- b) anmeldte varemærker, jf. litra a), forudsat at de registreres;
- c) varemærker, som på tidspunktet for anmeldelsen af varemærket er vitterlig kendt i den pågældende medlemsstat i den i artikel 6b i Pariserkonventionen angivne betydning;
- d) ethvert tegn, der har været anvendt i erhvervslivet før anmeldelsen af varemærket, og som ifølge lovgivningen i den pågældende medlemsstat giver indehaveren ret til at forbyde brugen af et yngre varemærke;
- e) ethvert tegn, der indeholder:
- en anden persons navn, såfremt brugen af dette navn i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er blevet anmeldt, alvorligt vil kunne krænke den pågældende persons ære, omdømme eller kreditværdighed,
 - en anden persons portræt,
 - en anden persons værk, der er beskyttet i henhold til reglerne om ophavsret eller mønsterret,
- og der skal ikke i forbindelse med indsigelser, der under henvisning til et sådant tegn fremsættes mod varemærkets registrering, eller i en sag om ophævelse af varemærket føres bevis for, at der foreligger risiko for forveksling.

Artikel 9

1. Dersom den myndighed, der har fået sagen forelagt, under behandlingen af indsigelserne i forbindelse med registreringen eller under sag om ophævelse eller forbud mod brug af et varemærke, er af den opfattelse, at konflikten mellem dette mærke og et andet mærke eller en anden rettighed kan løses i mindelighed, forelægger den parterne et forslag gående ud på, at der til brug af varemærket eller den anden rettighed knyttes visse betingelser, således at reel fare for forveksling kan undgås.
2. Såfremt indehaveren af varemærket eller af den anden rettighed ikke er part i sagen, kan den pågældende myndighed kræve, at han indtræder som part i sagen.

Artikel 10

1. En indehaver af et varemærke eller af en anden eneret, som i tre på hinanden følgende år har tolereret, at der i en medlemsstat er gjort brug af et yngre varemærke, der er forveksleligt med hans varemærke eller rettighed, kan ikke længere kræve, at dette yngre varemærke ophæves, eller brugen heraf forbydes i denne medlemsstat eller i en anden medlemsstat, medmindre det yngre varemærke er anmeldt i ond tro.

Artikel 9

1. Dersom den myndighed, der har fået sagen forelagt, under behandlingen af indsigelserne i forbindelse med registreringen eller under en sag om ophævelse eller forbud mod brug af et varemærke, er af den opfattelse, at konflikten mellem dette mærke og et andet mærke eller en anden rettighed kan løses i mindelighed, forelægger den parterne et forslag gående ud på, at der til brug af varemærket eller den anden rettighed knyttes visse betingelser, således at fare for forveksling kan undgås.
2. uændret

Artikel 10

1. En indehaver af et registreret varemærke eller af en anden af de i artikel 8, stk. 2, litra a)-d), omhandlede ældre rettigheder, som i tre på hinanden følgende år har været bekendt med og tolereret, at et yngre i en medlemsstat registreret varemærke er blevet brugt i denne medlemsstat, kan for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, hverken kræve dette ophævet eller modsætte sig brugen heraf, medmindre anmeldelsen af det yngre varemærke er sket i ond tro.

OPRINDELIGT FORSLAG

2. Uanset stk. 1 kan indehaveren af et varemærke, der er vitterlig kendt i en medlemsstat i henhold til artikel 6b i Pariserkonventionen, kræve ophævelse af et yngre varemærke eller brugen heraf forbudt i denne medlemsstat inden for en frist på fem år regnet fra dagen for sidstnævntes registrering.

Artikel 11

1. Medmindre skellig grund foreligger, skal der på de i dette direktiv fastsatte betingelser gøres seriøs brug af varemærket i den pågældende medlemsstat for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke de er registreret.

2. Som skellig grund anses alene omstændigheder, som mærkeindehaveren ikke har indflydelse på.

3. Den brug af varemærket, der gøres af en licenshaver, af en anden person, der er økonomisk tilknyttet mærkeindehaveren eller af en person, der er bemyndiget til at anvende et fællesmærke eller et garantimærke, ligestilles med indehaverens brug af mærket.

4. Varemærker, der i den pågældende medlemsstat er anmeldt inden den i artikel 18, stk. 1, fastsatte dato, omfattes først af denne bestemmelse fra nævnte dato.

Artikel 12

Når det i en medlemsstats lovgivning er fastsat, at eksistensen af et varemærke kan være til hinder for registreringen af et yngre varemærke, skal det kræves, at den, der gør indsigelse, på begæring af anmelderen eller den kompetente myndighed skal godtgøre, at det ældre varemærke har været brugt i overensstemmelse med artikel 11 i de fem år, der er gået forud for offentliggørelsen af anmeldelsen af det yngre varemærke, for så vidt det ældre varemærke på det tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Godtgøres det ikke, forkastes indsigelsen. Såfremt det ældre varemærke kun har været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det, for så vidt angår behandlingen af indsigelsen kun for registreret for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

ÆNDRET FORSLAG

2. uændret

Artikel 11

1. Såfremt indehaveren ikke inden for en periode af fem år fra registreringen har gjort seriøs brug af varemærket i den pågældende medlemsstat for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis brugen af varemærket har været afbrudt i fem på hinanden følgende år, skal de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger bringes i anvendelse over for varemærket, medmindre der foreligger skellig grund til den manglende brug.

Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til første afsnit:

- a) brug af varemærket i en form, der kun på enkelte punkter, som ikke ændrer mærkets distinktive karakter, afviger fra den form, hvori det er blevet registreret;
- b) påsætning i den pågældende medlemsstat af varemærket på varer eller deres indpakning udelukkende med eksport for øje.

2. uændret

3. Brug af et varemærke, der finder sted med varemærkeindehaverens samtykke, eller som gøres af en person, der er bemyndiget til at anvende et fællesmærke eller et garantimærke, ligestilles med indehaverens brug af mærket.

4. uændret

Artikel 12

Når det i en medlemsstats lovgivning er fastsat, at eksistensen af et varemærke kan være til hinder for registreringen af et yngre varemærke, skal det kræves, at den, der gør indsigelse, på begæring af anmelderen eller den kompetente myndighed skal godtgøre, at det ældre varemærke i de fem år, der er gået forud for bekendtgørelsen af anmeldelsen af det yngre varemærke, har været anvendt seriøst i den pågældende medlemsstat for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller at der har foreligget skellig grund til en manglende anvendelse, forudsat at det ældre varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. I mangel af et sådant bevis forkastes indsigelsen. Såfremt det ældre varemærke kun har været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, skal det ved behandlingen af indsigelsen kun anses som registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

OPRINDELIGT FORSLAG

Artikel 13

1. Fornylelsen af et varemærkes registrering er betinget af fremlæggelsen af en erklæring om brug med angivelse af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket har været brugt i overensstemmelse med artikel 11 i de fem år, der er gået forud for udløbet af registreringens gyldighedsperiode.
2. Såfremt der kun fremlægges erklæring om brug for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, fornys registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.
3. Fremgangsmåden for fremlæggelse af erklæringen om brug og de sanktioner, der finder anvendelse ved fremlæggelse af en falsk erklæring, fastlægges i medlemsstaternes lovgivninger.

Artikel 14

1. Et varemærke, der ikke har været brugt i overensstemmelse med artikel 11 i en uafbrudt periode på fem år, ophæves; varemærket kan dog ikke længere ophæves, såfremt der fra udløbet af denne periode og indtil det tidspunkt, hvor der gøres indsigelse mod varemærket gyldighed, er blevet gjort brug af mærket i overensstemmelse med artikel 11, og denne brug er sket i god tro.
2. Endvidere ophæves et varemærke, som efter registreringen
 - a) på grund af indehaverens forhold er blevet til en almindelig betegnelse for den vare eller tjenesteydelse, for hvilken den er registreret;
 - b) som følge af den brug, der gøres af mærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, er egnet til at fremkalde vildfarelse, navnlig med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller oprindelsessted.

Artikel 15

Såfremt grunde til nægtelse af registrering eller ophævelse af et varemærke kun foreligger for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke dette varemærke er anmeldt eller registreret, meddeles afslag på registrering eller ophævelse heraf kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Artikel 16

Uanset bestemmelsen i artikel 8 kan medlemsstater, hvis lovgivning giver mulighed for registrering af fællesmærker eller garantimærker, fastsætte, at registreringen af disse varemærker skal nægtes eller ophæves af andre grunde end de i artikel 2 og 14 omhandlede i det omfang, hensynet til disse varemærkers funktion kræver det.

ÆNDRET FORSLAG

Artikel 13

1. udgår
2. udgår
3. udgår

Artikel 14

1. Et varemærke ophæves, når der i en uafbrudt periode på fem år ikke i den pågældende medlemsstat er gjort seriøs brug af det for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, uden at der foreligger skellig grund til en sådan manglende brug; varemærket kan dog ikke ophæves, når brugen er blevet påbegyndt eller genoptaget i god tro efter femårsperiodens udløb, men inden det tidspunkt, hvor der rejses indsigelse mod varemærkets gyldighed.
2. Endvidere ophæves et varemærke,
 - a) når det som følge af indehaverens virksomhed eller på grund af hans passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for handelen med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket er registreret;
 - b) når det som følge af den brug, der gøres af mærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, er egnet til at fremkalde vildfarelse, navnlig med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller oprindelsessted.

Artikel 15

uændret

Artikel 16

uændret

OPRINDELIGT FORSLAG

Artikel 17

De nærmere regler for varemærkers registrering, for ophævelse af registreringen samt ophævelsens retsvirkninger fastsættes i medlemsstaternes lovgivning. De kan endvidere bestemme, at et varemærke, der rammes af en i dette direktiv omhandlet ophævelsesgrund, ikke kan gøres gældende over for tredjemand.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den.....

De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 19

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

ÆNDRET FORSLAG

Artikel 17

uændret

Artikel 17a

Bogstavet R, omgivet af en cirkel, ®, kan benyttes som symbol for et registreret varemærke.

Artikel 18

1. uændret

2. uændret

Artikel 19

uændret

Ændret forslag til Rådets direktiv om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal virkning inden for husdyravl ⁽¹⁾

KOM(85) 832 endelig udg.

(Forelagt Rådet af Kommissionen under anvendelse af artikel 149, andet afsnit, i EØF-traktaten den 18. december 1985)

(85/C 351/06)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Medlemsstaterne anvender for tiden forskellige bestemmelser for indgivelse af visse stoffer med hormonal virkning i husdyr; medens disse stoffers følger for avlsbetingelserne er indlysende, vurderes deres følger for menneskers sundhed forskelligt i disse bestemmelser; disse forskelle medfører en forurening af konkurrencevilkårene for produkter, der

omfattes af fælles markedsordninger, og skaber store hindringer for samhandelen mellem medlemsstaterne;

det er derfor nødvendigt at bringe disse fordrejninger og forhindringer til ophør; samtidigt bør det sikres, at der for alle forbrugere skabes betingelser for forsyning af de pågældende produkter, som er nogenlunde ensartede, og at de modtager det produkt, som bedst svarer til deres ønsker og forventninger; afsætningsmulighederne for de pågældende produkter kan kun blive bedre heraf;

anvendelse af stoffer med hormonal virkning til opfodning bør derfor forbydes; anvendelse af visse stoffer til terapeutisk behandling vil ganske vist være tilladt, men denne anvendelse skal være nøje kontrolleret for at undgå enhver ukorrekt anvendelse;

desuden vil således behandlede dyr og kød af sådanne dyr i princippet ikke mere kunne gøres til genstand for samhandel, fordi der ville kunne opstå risiko for den

⁽¹⁾ EFT nr. C 313 af 4. 12. 1985, s. 4.

effektive kontrol med hele ordningen; der vil dog kunne gøres undtagelser til dette forbud afhængigt af de garantier, der vil kunne stilles;

vedtagelse af harmoniserede bestemmelser for Fællesskabet gør det nødvendigt at indføre en ordning for indførsel fra tredjelande, som giver de samme garantier; disse garantier kan kræves i forbindelse med gennemførelsen af direktiverne 72/462/EØF ⁽¹⁾ og 85/358/EØF ⁽²⁾;

med henblik på at gøre bestemmelserne i disse direktiver effektive bør det bestemmes, at den seneste dato for gennemførelsen af bestemmelserne i direktiv 85/358/EØF ligger efter den dato, der gælder for nærværende direktiv; Fællesskabets kontrolforanstaltninger bør garantere en ensartet anvendelse i alle medlemsstaterne af forskrifterne for indgivelse af stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning—

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I forbindelse med dette direktiv finder de i artikel 1 i direktiv 81/602/EØF omhandlede definitioner af kød og dyr på bedrifter anvendelse.

Ved anvendelse af dette direktiv og direktiv 81/602/EØF forstås ved terapeutisk behandling, at indgive et dyr på en individuel bedrift et af de i artikel 3 i nærværende direktiv nævnte stoffer med henblik på at helbrede en frugtbarhedssygdom, som ved en undersøgelse af dette dyr er konstateret af en dyrlæge. Denne behandling er forbudt for så vidt angår dyr til opfedning.

Artikel 2

Uden at det berører artikel 4 i direktiv 81/602/EØF, kan der ikke gøres undtagelser fra ovennævnte direktivs artikel 2.

Artikel 3

Med henblik på anvendelse af artikel 4 i direktiv 81/602/EØF

- a) udarbejdes der, efter udtalelse fra Komiteen for veterinærmedicinske Præparater, for så vidt angår de i de første to led fastsatte foranstaltninger, efter fremgangsmåden i artikel 8,
- en liste over de produkter, der opfylder de relevante principper og kriterier i direktiverne 81/851/EØF og 81/852/EØF, og som af medlemsstaterne kan tillades anvendt til de i artikel 4 i direktiv 81/602/EØF omhandlede behandlinger,
 - betingelser for anvendelse af disse produkter, herunder især den nødvendige tilbageholdelsesperiode samt udførlige bestemmelser for kontrol med betingelsernes overholdelse,

⁽¹⁾ EFT nr. L 302 af 31. 12. 1972, s. 28.

⁽²⁾ EFT nr. L 191 af 23. 7. 1985, s. 46.

— de til dyrenes identifikation anvendte metoder;

en eventuel beslutning om at medtage produkter på basis af trenbolon og zeranol træffes på grundlag af en tilladelse fra Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen;

så længe de ovenfor fastsatte afgørelser ikke er truffet, vil de pågældende produkter, hvis markedsføring allerede er tilladt, fortsat være tilladt;

produkter på listen i litra b) er underkastet bestemmelserne i artikel 24-50 i direktiv 81/851/EØF, undtagen med hensyn til national tilladelse til markedsføring;

- b) de produkter, der anvendes til terapeutisk behandling, kan kun indgives husdyr, der er nøjagtigt identificeret, af en dyrlæge og i form af en indsprøjtning; doseringen skal være registreret, og dyret kan først slagtes efter udløbet af den tilbageholdelsesperiode, der er fastsat i henhold til bestemmelserne i litra a).

Artikel 4

Medlemsstaterne foreskriver, at de virksomheder, som fremstiller stoffer med thyreostatisk, østrogenisk, androgenisk og gestagenisk virkning, og de virksomheder, som under en eller anden form har tilladelse til at handle med nævnte stoffer, samt de virksomheder, som fremstiller farmaceutiske og veterinære produkter på grundlag af disse stoffer, skal føre en protokol, hvori kronologisk anføres de fremstillede eller erhvervede mængder, og de mængder, som afstås eller anvendes til fremstilling af farmaceutiske produkter og veterinære produkter.

Artikel 5

Medlemsstaterne tilser, at der ikke fra deres område til en anden medlemsstats område sendes dyr, som uanset metode har fået indgivet stoffer med thyreostatisk, østrogenisk, androgenisk og gestagenisk virkning, eller kød af sådanne dyr. Anvendelse af Fællesskabets stempel forbeholdes kød fra ikke-behandlede dyr.

Indtil den 31. december 1987 kan de medlemsstater, der forbyder anvendelse af de i artikel 5 i direktiv 81/602/EØF omhandlede stoffer til opfedning, bestemme, at indførelse på deres område kun kan ske, såfremt dyrene ikke er blevet behandlet, og at kødet ikke stammer fra behandlede dyr.

Artikel 6

1. Medlemsstaterne forbyder indførsel fra tredjelande af husdyr, som uanset metode har fået indgivet stoffer med thyreostatisk, østrogenisk, androgenisk og gestagenisk virkning, eller kød af sådanne dyr.

2. De afgørelser, der skal træffes med henblik på gennemførelse af direktiv 72/462/EØF, under hensyntagen til bestemmelserne i artikel 13 i direktiv 85/358/EØF for så

vidt angår kød, og tilsvarende garantier for så vidt angår levende dyr, skal være truffet inden den 1. januar 1988.

3. Medlemsstaterne tilser, at det ferske kød, der indføres fra godkendte slagterier i tredjelande, og med hensyn til hvilket der er truffet en afgørelse som omhandlet i stk. 2, med forbehold af veterinærpolitimæssige bestemmelser overgår til forbrug i Fællesskabet i henhold til artikel 25 i direktiv 72/462/EØF.

4. De nationale bestemmelser, der med hensyn til stoffer med hormonal virkning gælder for indførsler fra tredjelande, finder fortsat anvendelse med forbehold af traktatens almindelige bestemmelser, indtil hver af disse afgørelser er trådt i kraft.

5. Hvis der pr. 1. januar 1988 ikke er truffet en afgørelse som omhandlet i stk. 2 for et bestemt tredjeland, suspenderer medlemsstaterne indførslerne fra dette tredjeland på denne dato.

6. I forbindelse med anvendelsen af ovenstående bestemmelser udarbejder Kommissionen en liste over de produkter, der er tilladt af tredjelandene til de i artikel 4 i direktiv 81/602/EØF omhandlede behandlinger.

Artikel 7

Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, kan fastsætte undtagelsesbestemmelser til artikel 5 og 6, for så vidt angår samhandelen med dyr og med kød af dyr, der er behandlet som fastsat i artikel 4 i direktiv 81/602/EØF, under hensyn til de stillede garantier.

Artikel 8

1. Når der henvises til fremgangsmåden i denne artikel, indbringer formanden for Den stående Veterinærkomité (i det følgende benævnt »komiteen«, der er nedsat ved Rådets afgørelse af 15. oktober 1968, enten på eget initiativ eller på begæring af en medlemsstat straks sagen for komiteen.

2. Kommissionens repræsentant forelægger et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komiteen afgiver

udtalelse om disse foranstaltninger inden for en frist, der fastsættes af formanden under hensyntagen til, hvor meget sagen haster. Udtalelsen vedtages med et flertal på 45 stemmer. I komiteen tildeles der medlemsstaternes stemmer vægt i henhold til traktatens artikel 148, stk. 2. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Kommissionen vedtager foranstaltningerne og iværksætter dem straks, hvis de er i overensstemmelse med komiteens udtalelse. Er de ikke i overensstemmelse med komiteens udtalelse, eller foreligger der ikke nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet vedtager foranstaltninger med kvalificeret flertal.

Har Rådet ikke truffet afgørelse inden tre måneder efter forelæggelsen af forslaget, vedtager Kommissionen de foreslåede foranstaltninger og iværksætter dem omgående, medmindre Rådet med simpelt flertal udtaler sig mod dem.

Artikel 9

De foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre overgangen til den i dette direktiv definerede ordning, kan vedtages efter fremgangsmåden i artikel 8 i en periode på højst ét år.

Artikel 10

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme

— direktiv 85/358/EØF senest den 1. januar 1987,

— nærværende direktiv senest den 1. januar 1988.

De underretter straks Kommissionen herom.

Artikel 11

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Rådets direktiv om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål

KOM(85) 637 endelig udg.

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 20. december 1985)

(85/C 351/07)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43 og 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

En europæisk konvention om beskyttelse af hvirveldyr, der anvendes til forsøg eller andre videnskabelige formål, blev vedtaget af Europarådets ministerudvalg den 31. maj 1985;

nogle af konventionens bestemmelser kan berøre visse fælles regler, som især er fastlagt i Rådets direktiver 64/432/EØF af 26. juni 1964 om veterinærpolitimæssige problemer ved handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin ⁽¹⁾, 75/318/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om normer og forskrifter vedrørende analytiske, toksikologisk-farmakologiske og kliniske undersøgelser af medicinske specialiteter ⁽²⁾, 79/831/EØF af 18. september 1979 om sjette ændring af direktiv 67/548/EØF om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer ⁽³⁾, 81/852/EØF af 28. september 1981 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om analytiske, toksiko-farmakologiske og kliniske normer og forskrifter for afprøvning af veterinærmedicinske præparater ⁽⁴⁾, 83/228/EØF af 18. april 1983 om fastsættelse af retningslinjer for vurdering af visse produkter, der anvendes i foderstoffer ⁽⁵⁾ og Kommissionens direktiv 84/449/EØF af 25. april 1984 om sjette tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 67/548/EØF om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer ⁽⁶⁾;

den europæiske konvention om beskyttelse af hvirveldyr, der anvendes til forsøg eller andre videnskabelige formål, er åben for medlemsstaternes undertegnelse; konventionen er også åben for De europæiske Fællesskabers undertegnelse;

der bør snarest muligt vedtages fællesskabsforanstaltninger på dette område;

i de nugældende nationale love om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg, er der forskelle, der har indflydelse på, hvorledes det fælles marked fungerer;

Fællesskabet bør også gøre en indsats for, at enhver form for dyrplageri generelt undgås;

med henblik på fjernelse af disse forskelle bør medlemsstaternes love harmoniseres; derved ville der på fællesskabsplan kunne træffes foranstaltninger til at beskytte dyr, der anvendes til forsøg, mod unødigt smerte og lidelse—

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Dette direktiv vedrører dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål. Det har til formål at sikre, at der ikke anvendes flere dyr til forsøg end nødvendigt, at sådanne dyr passes forsvarligt, og at de ikke påføres unødigt smerte eller lidelse.

2. Forsøg, hvortil der anvendes forsøgsdyr, må kun foretages med et eller flere af følgende formål, og de er underkastet de betingelser, som er fastsat i dette direktiv:

- a) i) afværgen eller forebyggelse af sygdom, dårlig helbredstilstand eller anden abnormitet og virkningerne heraf hos mennesker, hvirveldyr, hvirvelløse dyr og planter, herunder produktion af lægemidler, stoffer og produkter samt afprøvning af deres kvalitet, effektivitet og risikofrihed,
- ii) diagnosticering og behandling af sygdom, dårlig helbredstilstand eller anden abnormitet og virkningerne heraf hos mennesker, hvirveldyr, hvirvelløse dyr og planter;
- b) vurdering, påvisning, justering eller forandring af fysiologiske tilstande hos mennesker, hvirveldyr, hvirvelløse dyr og planter;
- c) miljøbeskyttelse;
- d) videnskabelig forskning;
- e) undervisning;
- f) retsmedicinske undersøgelser.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved

⁽¹⁾ EFT nr. 121 af 29. 7. 1964, s. 1977/64.

⁽²⁾ EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 259 af 15. 10. 1979, s. 10.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 317 af 6. 11. 1981, s. 16.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 126 af 13. 5. 1983, s. 23.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 251 af 19. 9. 1984, s. 1.

- a) *dyr*: medmindre andet er angivet alle levende hvirveldyr (undtagen mennesker), herunder fostre og fritlevende larveformer og/eller larveformer, der kan reproducere, samt hvirvelløse dyr af Phylum mollusca, klassen cephalopoda;
- b) *forsøgsdyr*: dyr, der anvendes eller skal anvendes til krævede eller godkendte forsøg;
- c) *dyr opdrættet til forsøg*: dyr, der er særligt opdrættet i anlæg, som er godkendt af myndigheden;
- d) *forsøg*: alle tests, demonstrationer eller typer af forsøg, der foretages på et dyr, og som kan påføre det smerte, lidelse, ulempe eller varigt mén, inklusive alle handlinger, der er bestemt til eller sandsynligvis vil medføre fødsel af et dyr i en sådan tilstand, men eksklusive de mindst smertefulde metoder, der i dag accepteres (dvs. »humane« metoder), i forbindelse med aflivning eller mærkning af et dyr; et forsøg indledes i det øjeblik, et dyr forberedes til anvendelse, og afsluttes, når der ikke kan gøres flere iagttagelser for det pågældende forsøg; denne definition gælder også for anvendelse af dyr, selv om smerte, lidelse, ulempe eller varigt mén er elimineret ved vellykket brug af anæstetika eller analgetika eller en anden metode;
- e) *myndighed*: den myndighed, der er udpeget af de enkelte medlemsstater som ansvarlig for tilsyn med udførelsen af forsøg i dette direktivs forstand;
- f) *kompetent person*: en person, der af en medlemsstat anses for at være kompetent til at udøve den relevante funktion som beskrevet i dette direktiv;
- g) *virksomhed*: et anlæg, en bygning, en gruppe af bygninger eller andre lokaler, og som kan omfatte et sted, der ikke er helt tillukket eller tildækket, samt mobile faciliteter;
- h) *opdrættervirksomhed*: en virksomhed, hvor der opdrættes dyr med henblik på deres anvendelse til forsøg;
- i) *leverandørvirksomhed*: en virksomhed, bortset fra opdrættervirksomheder, hvorfra der leveres dyr med henblik på anvendelse til forsøg;
- j) *brugervirksomhed*: en virksomhed, hvor der anvendes dyr til forsøg.
- alle forsøgsdyr bliver forsvarligt opstaldet, fodret og passet;
 - indskrænkninger af det omfang, hvori et forsøgsdyr kan tilfredsstille sine fysiologiske og etologiske behov, begrænses til det, der er tilladt ifølge bestemmelserne i bilag II;
 - de levevilkår, hvorunder forsøgsdyr opdrættes, holdes eller anvendes, bliver kontrolleret dagligt;
 - forsøgsdyrs velbefindende og helbredstilstand iagttages af en kompetent person med henblik på at forhindre smerte og undgå lidelse, ulempe eller varigt mén;
 - der træffes forholdsregler til at sikre, at alle iagttagne mangler eller lidelser afhjælpes hurtigst muligt.

Artikel 5

1. Den enkelte medlemsstat udpeger en myndighed, der skal være ansvarlig for tilsyn med udførelsen af forsøg i dette direktivs forstand.
2. Den udpegede myndighed har ansvaret for at tillade kompetente personer at foretage forsøg eller føre tilsyn med udførelsen af forsøg i registrerede eller godkendte virksomheder.
3. Under udøvelsen af sine opgaver i henhold til dette direktiv skal den udpegede myndighed kunne indhente udtalelser fra de interesserede kredse, herunder videnskabelige interesser og erhvervs- og dyrevelfærdsinteresser.

Artikel 6

1. Et forsøg må ikke foretages, hvis der på rimelig og praktisk måde kan benyttes en anden, videnskabeligt tilfredsstillende metode, som ikke medfører anvendelse af dyr, til at opnå de tilstræbte resultater.
2. Når der skal foretages et forsøg, skal valget af dyreart nøje overvejes, og på anmodning skal der gøres rede for valget over for den ansvarlige myndighed. Ved valget af forsøgstype skal sådanne vælges, hvortil der anvendes så få dyr som muligt, som forårsager mindst smerte, lidelse, ulempe eller varigt mén, og som giver bedst mulighed for, at der opnås tilfredsstillende resultater.
3. Alle forsøg skal tilrettelægges med henblik på at undgå ulempe og unødigt smerte for forsøgsdyrene, idet der i alle tilfælde, hvor det er muligt, benyttes universel eller lokal bedøvelse. De bør underkastes »bedøvelsesbetingelsen« i bilag III og »smertebetingelsen« i bilag IV. De i bilag V anførte foranstaltninger skal under alle omstændigheder træffes.

Artikel 3

Medlemsstaterne drager omsorg for, at det forbydes at foretage forsøg med dyr, der ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 3626/82 ⁽¹⁾ eller medlemsstaternes lovgivning betragtes som udryddelsestruede arter.

Artikel 4

Medlemsstaterne drager, for så vidt angår generel pasning og opstaldning, omsorg for, at

⁽¹⁾ EFT nr. L 384 af 31. 12. 1982, s. 1.

Artikel 7

Medlemsstaterne drager omsorg for, at alt personale, der har med forsøgsdyr at gøre, er blevet oplært eller uddannet i dyrevelfærd som relevant for vedkommendes funktioner.

Artikel 8

1. Detaljerne i forøget skal senest tredive dage inden forsøgets indledning forud anmeldes til myndigheden, som skal have mulighed for at nægte at tillade forsøg eller kræve, at forsøget ændres, inden for de nævnte tredive dage.

2. I alle beslutninger om afslag på et forsøg, der kræver ændringer af forsøget eller nægtelse af tilladelse til at foretage et forsøg, bør angives årsagerne til beslutningen, og der bør gives klagemulighed.

3. Forsøg skal i alle henseender udføres i henhold til de i stk. 1 omhandlede anvisninger og i overensstemmelse med dyrevelfærdsaspekterne ved god laboratoriepraksis samt i overensstemmelse med alle bestemmelserne i dette direktiv.

4. Alle forsøg med primater kræver forhåndstilladelse. Sådanne forsøg tillades kun, hvis de er berettigede, og hvis de er væsentlige for at løse et alvorligt medicinsk problem, eller når de er nødvendige for at opfylde EF-krav med henblik på at beskytte folkesundheden.

5. Anmeldelser i henhold til denne artikel kan også vedrøre et program, hvori der indgår forsøg af lignende art med brug af standardtestmetoder, når forsøget ikke forventes at medføre smerte, ulempe eller tilsvarende lidelse, der er andet end ubetydelig.

6. Bestemmelserne i denne artikel udelukker ikke, at der foretages forsøg i henhold til gældende EF-direktiver eller henstillinger.

Artikel 9

1. På grundlag af ansøgningerne om tilladelse og modtagne anmeldelser samt på grundlag af de afgivne rapporter skal myndigheden i hver medlemsstat

— drage omsorg for, at man så vidt muligt undgår dobbeltforsøg,

— indsamle og i videst muligt omfang offentliggøre de statistiske oplysninger om anvendelse af dyr til forsøg, som er anført i bilag VI.

2. Medlemsstaterne tager alle fornødne skridt til at sikre, at den fortrolige karakter af alle kommercielt følsomme oplysninger, der er meddelt i henhold til dette direktiv, bliver beskyttet.

Artikel 10

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at forsøg i undervisningsmæssigt øjemed så vidt muligt foretages på dyr opdrættet til forsøg og efter tilladelse fra myndigheden. I alle tilfælde, hvor det er muligt, bør der benyttes audiovisuelle eller andre egnede metoder i stedet for at der foretages forsøg.

2. Der må ikke tillades forsøg på skoler på det sekundære undervisningsstrin eller på andre uddannelsesin-

stitutioner på et tilsvarende eller lavere niveau, medmindre det pågældende uddannelsesprogram specielt tager sigte på forberedelse til en karriere, der indebærer gennemførelse af forsøg eller behandling eller pasning af dyr, og hvis forsøgene ikke medfører stærke eller varige smerter eller stærke eller varige lidelser.

Artikel 11

Opdrætter- og leverandørvirksomheder skal registreres hos myndigheden og opfylde kravene i artikel 4 og 7. En leverandørvirksomhed må ikke erhverve dyr fra andre steder end en opdrættervirksomhed, medmindre leverandøren kan godtgøre, at dyret er erhvervet fra en anden leverandørvirksomhed, at det ikke er et vildt eller herreløst dyr, eller at det er blevet lovligt indført.

Artikel 12

I det i artikel 11 omhandlede register skal den kompetente person, der leder virksomheden, og som skal give eller sørge for ansvarlig pasning af dyrene af de arter, der opdrættes eller holdes på virksomheden, være navngivet.

Artikel 13

1. Opdrætter- og leverandørvirksomheder skal føre journal over antallet og arten af dyr, som sælges eller leveres, de datoer, hvor de sælges eller leveres, og modtagers navn og adresse samt antallet og arten af dyr, der dør, medens de befinder sig på den pågældende opdrætter- eller leverandørvirksomhed.

2. Myndigheden foreskriver, hvilke journaler der skal føres og stilles til myndighedens rådighed af den person, som leder de i stk. 1 omhandlede virksomheder; sådanne journaler skal opbevares i mindst tre år fra datoen for sidste indføring og er underkastet regelmæssig kontrol udøvet af myndighedens medarbejdere.

Artikel 14

1. Hunde og katte på en opdrætter- eller leverandørvirksomhed skal være permanent mærket med hver sin særlige identifikation på den mindst smertefulde måde inden fravænningsen, undtagen i de i stk. 3 omhandlede tilfælde.

2. Hvis en umærket hund eller kat modtages af en virksomhed som omhandlet i stk. 1 efter fravænningsen, skal den mærkes så hurtigt som muligt.

3. Hvis en hund eller kat overføres fra en virksomhed som omhandlet i stk. 1 til en anden inden fravænningsen, og det ikke kan lade sig gøre at mærke den forinden, skal der af modtagervirksomheden føres en fuldstændig fortegnelse, især med angivelse af dens moder, indtil den kan mærkes.

4. Alle virksomheder som omhandlet i stk. 1 indfører enkeltheder vedrørende identiteten af hver hund og kat, og hvor de er erhvervet, i deres journaler.

5. Der må under ingen omstændigheder anvendes vilde eller herreløse hunde og katte til forsøg.

Artikel 15

1. Brugervirksomheder skal registreres hos eller på anden måde godkendes af myndigheden. Der må på brugervirksomheder sørges for anlæg og udstyr, der er egnet til de anvendte dyrearter og udførelsen af de der foretagne forsøg; anlæg og udstyr skal være således udformet og konstrueret og fungere sådan, at det sikres, at forsøgene foretages så effektivt, det kan lade sig gøre, med det formål at opnå konsistente resultater med det mindst mulige antal dyr og med mindst mulig smerte, lidelse, ulempe eller varigt mén.

2. På brugervirksomheder skal

- a) en kompetent person, der arbejder heltids på virksomheden og er ansvarlig for dyrenes pasning og funktionen af det udstyr, der anvendes til forsøg, være en navngiven person og have beføjelse til at bringe forsøg til ophør, hvis vedkommende med rimelig sikkerhed må antage, at forsøget ikke udføres på forsvarlig vis
- b) der være tilstrækkeligt mange oplærte personer
- c) der være truffet egnede ordninger, så der kan opnås dyrlægerådgivning og -behandling, og navnene på de dyrlæger, der er ansvarlige for dyrenes velfærd, skal være opgivet
- d) kun kompetente personer må udføre forsøg på dyr eller føre tilsyn med udførelsen af forsøg. Sådanne personer skal have fået undervisning i en videnskabelig disciplin, som er relevant for det forsøgsarbejde, der foretages, og i de fornødne færdigheder med hensyn til håndtering og pasning af forsøgsdyr, samt over for den ansvarlige myndighed have godtgjort, at de har opnået en tilfredsstillende standard på disse områder.

3. Der må på brugervirksomheder kun anvendes dyr leveret fra opdrætter- eller leverandørvirksomheder. Der skal så vidt muligt anvendes dyr opdrættet til forsøg.

4. Brugervirksomheder skal føre journaler over alle anvendte dyr og stille dem til rådighed på anmodning af den ansvarlige myndighed. Journalerne skal især vise antallet og arten af alle erhvervede dyr, hvem de er erhvervet fra og datoen for deres modtagelse. Journalerne skal på anmodning stilles til rådighed for den ansvarlige myndighed. Brugervirksomheder skal regelmæssigt inspiceres af medarbejdere fra myndigheden.

Artikel 16

1. Dyr af de i bilag I anførte arter, som anvendes til forsøg, må kun have oprindelse i eller erhverves direkte fra en opdrættervirksomhed.

2. Den i bilaget anførte liste kan ændres efter fremgangsmåden i artikel 18.

Artikel 17

1. Der nedsættes herved et udvalg med ansvar for tilpasningen af dette direktivs bilag til de tekniske fremskridt (i det følgende benævnt »udvalget«). Udvalget består af repræsentanter for medlemsstaterne under formandskab af en repræsentant for Kommissionen.

2. Udvalget fastsætter selv sin forretningsorden.

Artikel 18

1. Når fremgangsmåden i denne artikel skal følges, indbringer formanden enten på eget initiativ eller på begæring af en medlemsstats repræsentant sagen for udvalget.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om udkastet inden for en tidsfrist, der kan fastsættes af formanden under hensyntagen til, hvor meget sagen haster. Udtalelsen vedtages med et flertal på fireoghalvtreds stemmer, idet medlemsstaternes stemmer tildeles vægt i henhold til traktatens artikel 148, stk. 2. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. a) Kommissionen vedtager foranstaltningerne, hvis de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

b) Hvis foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller hvis der ikke foreligger nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet vedtager foranstaltningerne med kvalificeret flertal.

c) Hvis Rådet ikke har truffet afgørelse inden tre måneder efter forelæggelsen af forslaget, vedtager Kommissionen de foreslåede foranstaltninger.

Artikel 19

1. For at undgå unødige dobbeltforsøg med henblik på at opfylde national lovgivning eller Fællesskabets retsakter vedrørende sundhed og sikkerhed skal medlemsstaterne anerkende resultaterne af forsøg, der er foretaget på en anden medlemsstats område, medmindre yderligere afprøvning er påkrævet for at beskytte folkesundheden og befolkningens sikkerhed, og den pågældende medlemsstat detaljeret redegør for grundene til sin beslutning om at kræve yderligere afprøvning over for den person, der søger at markedsføre vedkommende produkt, og over for Kommissionen.

2. Uden at det berører kravene i eksisterende fællesskabsdirektiver, giver medlemsstaterne Kommissionen oplysninger om deres love eller administrative bestemmelser vedrørende forsøg, der omfatter krav, som skal opfyldes inden markedsføring af produkterne, samt saglige oplysninger om alle forsøg udført på deres territorium og om tilladelse eller andre administrative enkeltheder med hensyn til disse forsøg.

Artikel 20

Dette direktiv indskrænker ikke medlemsstaternes ret til at anvende eller vedtage strengere foranstaltninger med henblik på beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg, eller kontrol med og begrænsning af anvendelsen af dyr til forsøg.

Artikel 21

1. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden tolv måneder efter dets meddelelse. De underretter Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de alternative lovbestemmelser, de vedtager på det område, dette direktiv omfatter.

forelægger en passende oversigt over de oplysninger, der er indsamlet i henhold til bestemmelserne i artikel 9, andet led; Kommissionen udarbejder en rapport til Rådet og Europa-Parlamentet.

*Artikel 23**Artikel 22*

Medlemsstaterne underretter hvert tredje år Kommissionen om foranstaltninger, der er truffet på dette område, og

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

*BILAG I***Forsøgsdyrs slægt og art med henblik på artikel 16**

— Mus	<i>Mus musculus</i>
— Rotte	<i>Rattus norvegicus</i>
— Marsvin	<i>Cavia porcellus</i>
— Guldhamster	<i>Mesocricetus auratus</i>
— Kanin	<i>Oryctolagus cuniculus</i>
— Kylling	<i>Gallus gallus</i>
— Primater	
— Hund	<i>Canis familiaris</i>
— Kat	<i>Felis catus</i>
— Vagtel	<i>Coturnix coturnix</i>
— Frø	<i>Anura</i>

*BILAG II***Opstaldning, fodring og pasning af forsøgsdyr, udførelse af forsøg, oplæring af personer osv.**

1. *Fysiske faciliteter*
 - 1.1 Funktioner og generel udformning
 - 1.2 Staldlokaler
 - 1.3 Laboratorier og lokaler til særlige formål
 - 1.4 Installationsrum
2. *Miljøet i staldlokalene og kontrol hermed*
 - 2.1 Ventilation
 - 2.2 Temperatur
 - 2.3 Fugtighed
 - 2.4 Belysning
 - 2.5 Støj
 - 2.6 Alarmsystemer

3. *Pasning*
 - 3.1 Helbred
 - 3.2 Indfangning
 - 3.3 Pakning og transport
 - 3.4 Modtagelse og udpakning
 - 3.5 Karantæne, isolation og akklimatisering
 - 3.6 Anbringelse i bur
 - 3.7 Fodring
 - 3.8 Vand
 - 3.9 Leje
 - 3.10 Motionering og håndtering
 - 3.11 Renholdelse
 - 3.12 Human aflivning af dyr
4. *Udførelse af forsøg*
5. *Oplæring af personer*
6. *Andet*

BILAG III

Bedøvelsesbetingelsen

1. Hvis udførelsen af et forsøg kan forventes at påføre et dyr smerte eller lidelse, medmindre dyret er forsvarligt bedøvet, skal den/de, der har tilladelse til at foretage forsøget, drage omsorg for, at
 - i) dyret er forsvarligt bedøvet, inden forsøget påbegyndes, og forbliver det, indtil forsøget er afsluttet,
 - ii) dyrets eventuelle postoperative smerte eller lidelse lindres ved indgift af analgetika eller ved anden egnet behandling, og
 - iii) dyret straks aflives på human måde, hvis det ikke kan lade sig gøre at give sådan lindring.
2. Der ses bort fra denne betingelse i tilfælde, hvor en dyrlæge anser, at anvendelse af bedøvelse vil være til større ulempe for dyret end selve forsøget.
3. I tilfælde, hvor dyret vil blive påført smerte, lidelse, ulempe eller varigt mén, som det ikke kan lade sig gøre at lindre ved brug af anæstetika, skal der anvendes analgetika eller andre smertestillende metoder for at mildne al lidelse i overensstemmelse med bilag II.
4. Dyret skal være forsvarligt bedøvet under hele forsøget, undtagen når det drejer sig om uvæsentlige operative forsøg, der er mindre alvorlige end overfladisk venæsectio, som anført i bilag II.
5. Der kan gives særlig tilladelse til dispensation fra bedøvelsesbetingelsen, hvis anvendelsen af bedøvelse ville hindre formålet med forsøget. En sådan dispensation må ikke gives i tilfælde af et operativt indgreb. I de tilfælde, hvor der gives dispensation, er forsøget fortsat underkastet smertebetingelsen (artikel 5).
6. Ved »forsvarligt bedøvet« forstår, at dyrets berøringssans er ophævet ved bedøvelsesmetoder (hvadenten der er tale om lokal eller universel bedøvelse), der er mindst lige så effektive som dem, der benyttes i god dyrlægepraksis.
7. Ved »aflive på human måde« forstår, at dyret dræbes med mindst mulig fysisk og mental lidelse på en for dyrearten passende måde.

BILAG IV

Smertebetingelsen

1. Hvis et dyr ikke er forsvarligt bedøvet i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, må det ikke påføres smerte, ulempe eller tilsvarende lidelse, som varer mere end et øjeblik.
2. Den ansvarlige myndighed kan tillade undtagelse fra smertebetingelsen i tilfælde af
 - i) en nødsituation, der er en øjeblikkelig trussel for folkesundheden,
 - ii) tests og undersøgelser, der er nødvendige for opfyldelse af de krav, der stilles af instanser, og
 - iii) specifikke forskningsprojekter, når den ansvarlige myndighed efter at have rådført sig som anført i artikel 5, stk. 3, anser forskningen for at være så værdifuld og vigtig, at undtagelsen er berettiget.
3. Når en sådan undtagelse er blevet indrømmet, må et forsøg kun foretages under konstant dyrlægeopsyn, og hvis den dyrlæge, der udøver det konstante opsyn finder, at et dyr lider alvorligt (hvadenten det er som følge af forsøget eller ej), skal dyrlægen og den eller de, der har tilladelse til at foretage forsøget, drage omsorg for, at
 - i) dyret straks får lindring ved indgift af analgetika eller ved en anden effektiv behandling, eller
 - ii) dyret straks aflives på human måde.

BILAG V

Foranstaltninger, der skal træffes ved et forsøgs afslutning

1. Ved et forsøgs afslutning skal der træffes beslutning om, hvorvidt dyret skal holdes i live eller aflives på human måde, på den betingelse, at det ikke holdes i live, hvis der er sandsynlighed for, at det, selv om det har genvundet sin normale helbredsmæssige tilstand i alle andre henseender, vil lide af varig smerte eller ulempe.
2. De i punkt 1 i bilag III omhandlede beslutninger skal træffes af en dyrlæge.
3. Hvis ved forsøgets afslutning
 - a) et dyr skal holdes i live, skal det have den pleje, der passer til dets helbredstilstand, og det skal anbringes under tilsyn af en dyrlæge eller anden kompetent person og holdes under betingelser, der opfylder kravene i artikel 4. Bestemmelserne i dette afsnit kan dog fraviges i tilfælde, hvor dyret efter en dyrlæges mening ikke ville lide som følge af en sådan undtagelse,
 - b) et dyr ikke skal holdes i live og ikke kan drage fordel af bestemmelserne i artikel 4 med hensyn til dets velbefindende, skal det aflives på human måde så hurtigt som muligt.
4. Et dyr, der har været anvendt til forsøg, som har medført alvorlig eller varig smerte eller lidelse, må — uanset om der har været benyttet et anæstetikum eller et analgetikum — ikke anvendes til forsøg igen.

BILAG VI

Oplysninger (artikel 9)

Der indsamles oplysninger med hensyn til følgende:

- a) antal og art af dyr, der er anvendt til forsøg
 - b) antal dyr opdelt efter kategorier, der er anvendt til forsøg, som direkte har at gøre med lægevidenskab eller undervisning og uddannelse
 - c) antal dyr opdelt efter kategorier, der er anvendt til forsøg med henblik på beskyttelse af mennesket og dets miljø
 - d) antal dyr opdelt efter kategorier, der er anvendt til forsøg, som kræves i retsfor skrifter.
-

**Forslag til Rådets forordning (EØF) om almindelige bestemmelser vedrørende
tiltrædelsesudligningsbeløbene for visse produkter forarbejdet på basis af korn som følge af
Spaniens tiltrædelse**

KOM(85) 824 endelig udg.

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 26. december 1985)

(85/C 351/08)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det
europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,
under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,
under henvisning til forslag fra Kommissionen, og
ud fra følgende betragtninger:

I artikel 72 i akten vedrørende Spaniens og Portugals
tiltrædelse ⁽¹⁾ fastsættes der indførelse af en ordning til
udligning af prisforskelle, for så vidt angår samhandelen
mellem De Ti og Spanien og mellem Spanien og tredjelan-
de; med hensyn til korn fastsættes det i aktens artikel 111,
stk. 3, at tiltrædelsesudligningsbeløbene for de produkter,
der er anført i artikel 1, litra c), i forordning (EØF) nr.
2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsord-
ning for korn ⁽²⁾, afledes af de udligningsbeløb, der gælder
for de kornarter, som de har tilknytning til, ved hjælp af
koefficienter, der skal fastsættes; denne bestemmelse
vedrører kun et meget begrænset antal forarbejdede
produkter, nemlig hvedemel, mel af blandsæt af hvede og
rug og rugmel, samt grove og fine gryn af hvede; denne
bestemmelse vedrører ikke størstedelen af de forarbejdede
produkter, der omhandles i litra d) i ovennævnte artikel, og
som er opregnet i bilag A til den pågældende forordning;

forskellen mellem de i Spanien konstaterede priser for
basisprodukter og de i det øvrige Fællesskab konstaterede
priser har gjort det nødvendigt at indføre den ovennævnte
udligningsordning; en sådan ordning bør udvides til også at
omfatte produkter forarbejdet på basis af korn, idet der
ellers vil kunne opstå dels en skadelig uligevægt i

samhandelen mellem Spanien og De Ti og dels en stor
risiko for omlægninger i samhandelen med tredjelande; for
disse produkter bør derfor fastsættes udligningsbeløb, der
afledes af de beløb, der gælder for de til forarbejdningen
anvendte basisprodukter—

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. I samhandelen mellem De Ti og Spanien og mellem
Spanien og tredjelande anvendes der for de produkter, der
omhandles i artikel 1, litra d), i forordning (EØF) nr. 2727/
75, tiltrædelsesudligningsbeløb, som afledes af de beløb,
der gælder for de kornarter, som de har tilknytning til, ved
hjælp af koefficienter, som fastsættes efter fremgangsmå-
den i stk. 3.

2. Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på
forslag af Kommissionen, fastlægger de almindelige
bestemmelser for anvendelsen af denne artikel.

3. Kommissionen fastsætter gennemførelsesbestemmel-
serne til denne artikel efter fremgangsmåden i artikel 26 i
forordning (EØF) nr. 2727/75.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. marts 1986.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder
umiddelbart i hver medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT nr. L 302 af 15. 11. 1985, s. 39.

⁽²⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.

Andet ændrede forslag til Rådets direktiv om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber ⁽¹⁾

KOM(85) 755 endelig udg.

(Forelagt Rådet af Kommissionen i henhold til EØF-traktatens artikel 149, stk. 2, den 26. december 1985)

(25/C 351/09)

FØRSTE ÆNDREDE FORSLAG

Ændret forslag til Rådets direktiv om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54, stk. 3, litra g),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Direktiv 78/660/EØF ⁽²⁾ om kapitalselskabers årsregnskaber behøver ikke indtil en senere samordning at blive anvendt på banker og andre penge- og finansieringsinstitutter; i betragtning af kreditinstitutternes centrale betydning i Det europæiske Fællesskab tåler denne samordning efter ikrafttrædelsen af direktiv 78/660/EØF ikke yderligere udsættelse;

da flere og flere kreditinstitutter samtidig virker i international sammenhæng, er denne samordning en tvingende nødvendighed; for kreditorer, debitorer, aktie- og andelshavere og for offentligheden i almindelighed er en bedre sammenlignelighed af disse virksomheders årsregnskaber af væsentlig betydning;

ANDET ÆNDREDE FORSLAG

Andet ændrede forslag til Rådets direktiv om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54, stk. 3, litra g),

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Rådets direktiv 78/660/EØF ⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 84/568/EØF ⁽⁵⁾, om kapitalselskabers årsregnskaber finder ikke — før en senere samordning har fundet sted — obligatorisk anvendelse på banker og andre penge- og finansieringsinstitutter; da kreditinstitutterne har en central betydning i Fællesskabet, tåler denne samordning efter gennemførelsen af direktiv 78/660/EØF ikke yderligere udsættelse;

de i Rådets direktiv 83/349/EØF om konsoliderede regnskaber ⁽⁶⁾ indeholdte undtagelser for kreditinstitutter gælder kun indtil udløbet af de frister, der er fastsat for anvendelsen af nærværende direktiv; nærværende direktiv bør derfor også fastsætte særlige bestemmelser for udarbejdelsen af konsoliderede regnskaber for kreditinstitutter;

da stadig flere kreditinstitutter udøver virksomhed på tværs af de nationale grænser er en sådan samordning også af denne grund tvingende nødvendig; for kreditorer, debitorer, selskabsdeltagere og for offentligheden i almindelighed er en bedre sammenlignelighed af disse institutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber af væsentlig betydning;

⁽¹⁾ EFT nr. C 83 af 24. 3. 1984, s. 6.

⁽²⁾ EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 11.

⁽¹⁾ EFT nr. C 130 af 1. 6. 1981, s. 1;

EFT nr. C 83 af 24. 3. 1984, s. 6.

⁽²⁾ EFT nr. C 163 af 10. 7. 1978, s. 60;

EFT nr. C 242 af 12. 9. 1983, s. 33.

⁽³⁾ EFT nr. C 112 af 3. 5. 1982, s. 17.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 11.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 314 af 14. 12. 1984, s. 28.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 193 af 18. 7. 1983, s. 1.

FØRSTE ÆNDRERE FORSLAG

da der i praktisk taget alle Det europæiske Fællesskabs stater findes kreditformidlende institutter af forskellig retsform, som befinder sig i konkurrence med hinanden, er det forekommet hensigtsmæssigt ikke at begrænse samordningen til den af Rådets direktiv 78/660/EØF omfattende retsform, men at vælge et anvendelsesområde, der ligger op ad anvendelsesområdet for første direktiv om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut;

forbindelsen til samordningen af banklovgivningen er også af betydning, fordi enkeltelementer i forskrifterne vedrørende årsafslutningen nødvendigvis får indvirkning på andre områder af samordningen af banklovgivningen, for eksempel godkendelsesbetingelser eller nøgletal i forbindelse med det løbende tilsyn;

når der i betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for banker og andre finansieringsinstitutter, udstedes et selvstændigt direktiv om disse virksomheders årsregnskaber, så betyder dette ikke, at der dermed er skabt normer, der er uafhængige af direktiv 78/660/EØF; dette ville hverken være hensigtsmæssigt eller i overensstemmelse med grundtankerne i samordningen af selskabslovgivninger: som central bestanddel i Det europæiske Fællesskabs økonomi kan kreditinstitutterne ikke stå uden for de normrammer, som er opstillet for alle virksomheder; i overensstemmelse hermed er der taget hensyn til de særlige branchespecifikke forhold, der gælder for kreditinstitutter, ved, at dette direktiv udelukkende indeholder regler for afvigelserne fra direktiv 78/660/EØF;

et særlig væsentligt træk ved kreditinstitutterne i alle medlemsstaterne er den anderledes opbygning og indhold af regnskaberne; dette direktiv må derfor indeholde bestemmelser om, at statusopgørelserne for alle kreditinstitutter i Det europæiske Fællesskab har samme opbygning og samme konteringsbetegnelser;

for at kunne sammenligne årsregnskaberne må der gives bestemmelser om nogle grundlæggende problemer om opførelsen af enkelte transaktioner i status;

for at skabe en bedre sammenlignelighed er det desuden påkrævet, at indholdet af de enkelte statusposter defineres nøje;

noget tilsvarende gælder også for opbygningen og afgrænsningen af de enkelte poster i resultatopgørelsen;

ANDET ÆNDRERE FORSLAG

det gælder for næsten alle Fællesskabets medlemsstater, at de selskabsformer, hvori institutter, der konkurrerer med hinanden på kreditområdet, etablerer sig, er mangeartede; det synes derfor hensigtsmæssigt ikke at begrænse samordningen til de selskabsformer, der er nævnt i direktiv 78/660/EØF, men tværtimod at vælge et anvendelsesområde, som omfatter alle de selskaber, der er nævnt i traktatens artikel 58, stk. 2, når selskaberne er kreditinstitutter som defineret i Rådets direktiv 77/780/EØF ⁽¹⁾ vedrørende adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut, eller når selskaberne er finansieringsinstitutter, som defineret i Rådets direktiv 83/350/EØF ⁽²⁾ vedrørende tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag;

en sammenkædning med de samordnede regler for kreditinstitutters virksomhed er også vigtig, da en række af bestemmelserne vedrørende årsregnskaber og **konsoliderede regnskaber** nødvendigvis vil komme til at berøre andre områder, der omfattes af de ovennævnte samordnede regler, såsom betingelserne for meddelelse af koncession eller de nøgletal, der er opstillet med henblik på tilsyn;

i betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for kreditinstitutter, fandtes det mest hensigtsmæssigt at foreslå et særskilt direktiv for sådanne institutters årsregnskaber og **konsoliderede regnskaber**, men dette er dog ikke ensbetydende med, at de nye regler dermed adskilles fra **reglerne** i direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF; noget sådant ville nemlig hverken være hensigtsmæssigt eller foreneligt med grundprincipperne for samordningen af selskabslovgivningen, da kreditinstitutter på grund af deres centrale placering i Fællesskabets økonomi ikke kan holdes uden for de regler, der gælder for virksomheder under et; der er derfor kun taget hensyn til de særlige branchespecifikke forhold, der gælder for kreditinstitutter, således at dette direktiv kun indeholder de bestemmelser, der afviger fra direktiv 78/660/EØF og direktiv 83/349/EØF;

et af de mere specifikke forhold ved kreditinstitutter er den forskel, der findes i de forskellige medlemsstater med hensyn til opstilling og indhold af disse institutters regnskaber; dette direktiv bør derfor for alle kreditinstitutter i Fællesskabet foreskrive samme regnskabsopstilling og samme benævnelse af regnskabsposter; (ændringen vedrører kun den danske version);

tilvejebringelse af sammenlignelige årsregnskaber og **konsoliderede regnskaber** forudsætter en regulering af en række principielle spørgsmål vedrørende posteringen af forskellige transaktioner i balancen;

uændret

uændret

⁽¹⁾ EFT nr. L 322 af 17. 12. 1977, s. 30.

⁽²⁾ EFT nr. L 193 af 18. 7. 1983, s. 18.

FØRSTE ÆNDRERE FORSLAG

sammenligneligheden af tal i status og resultatopgørelse afhænger desuden i væsentlig grad af, med hvor store beløb aktiver eller gæld opføres i status; her må der med hensyntagen til forsigtighedsprincippet og nødvendigheden af, at tilliden til kreditbranchen beskyttes, navnlig ved at tillade et vist spillerum i forbindelsen med vurderingen af kreditinstitutters fordringer. Endvidere bør det tillades kreditinstitutter at opføre omkostningerne til dannelse og provenuet af opløsningen af disse særlige værdireguleringer med nettotal i resultatopgørelsen;

også med hensyn til noterne til årsregnskabet er visse ændringer påkrævede på grund af kreditinstitutternes særlige natur;

da det er hensigten at anvende samme forskrifter på et så stort antal kreditinstitutter som muligt, som det allerede er sket med første direktiv 77/780/EØF, om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut, er der ikke fastsat lempelser for mindre og mellemstore kreditinstitutter, som er givet i direktiv 78/660/EØF; disse lempelser kunne imidlertid blive indrømmet som led i den senere samordning, såfremt erfaringer skulle vise, at det er nødvendigt;

i betragtning af betydningen af kreditinstitutternes internationale filialnet og disses stadige videreudvikling er det væsentligt, at årsregnskaberne fra kreditinstitutter med hjemsted i en medlemsstat offentliggøres i alle de medlemsstater, hvor disse udøver virksomhed, og ved denne offentliggørelse anvender disse stater officielle sprog;

det er nødvendigt, at problemerne inden for det af dette direktiv behandlede område, særlig dets anvendelse, behandles i fællesskab af repræsentanter fra medlemsstaterne og Kommissionen i et kontaktudvalg; for ikke at forøge antallet af sådanne udvalg, bør dette samarbejde foregå inden for det i artikel 52 i direktiv 78/660/EØF nedsatte udvalg, idet dette udvalg, såfremt der skal behandles problemer i forbindelse med banker og andre penge- og finansieringsinstitutter, sammensættes på passende måde;

ANDET ÆNDRERE FORSLAG

sammenligneligheden af tal i balancen og resultatopgørelsen afhænger desuden i høj grad af den værdi, hvortil aktivposter og passivposter i balancen er ansat; kreditinstitutterne må nødvendigvis — på grund af forsigtighedsprincippet og nødvendigheden af at beskytte tilliden til kreditsektorens stabilitet — overlades et vist spillerum, navnlig ved værdiansættelsen af tilgodehavender; kreditinstitutterne skal ligeledes have mulighed for i resultatopgørelsen kun at angive nettobeløbet efter modregning mellem udgiftsførte værdireguleringer af visse aktiver og indtægten fra de tilbageførte værdireguleringer; (ændringen vedrører kun den danske version);

uændret

da det er ønskeligt, at så mange kreditinstitutter som muligt underkastes samme regler, således som det også er tilfældet i direktiv 77/780/EØF, er de i direktiv 78/660/EØF hjemlede lempelser ikke indrømmet til fordel for små og mellemstore kreditinstitutter; såfremt erfaringen imidlertid måtte vise, at sådanne lempelser er nødvendige, kan de eventuelt fastsættes i forbindelse med en senere samordning; af samme grund er den mulighed, som medlemsstaterne har i henhold til direktiv 83/349/EØF for at fritage modervirksomheder for konsolideringspligten, når de af konsolideringen omfattede virksomheder sammenlagt ikke overstiger en vis størrelse, ikke blevet forudset for kreditinstitutternes vedkommende;

den omstændighed, at bestemmelserne om konsoliderede regnskaber finder specifik anvendelse på kreditinstitutter, nødvendiggør, at visse almindelige regler, der gælder for alle selskaber, der driver industri- eller handelsvirksomhed, tilpasses på en række punkter; dette er baggrunden for, at der er fastsat specifikke regler for såkaldte blandede koncerner, og at fritagelsen for at foretage underkonsolidering er underkastet en supplerende betingelse;

da banknettene i betydeligt og stadig større omfang går på tværs af nationale grænser, er det vigtigt, at årsregnskaberne såvel som de konsoliderede regnskaber for et kreditinstitut, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i en medlemsstat, offentliggøres i alle de medlemsstater, hvor instituttet er etableret;

uændret

FØRSTE ÆNDRERE FORSLAG

i betragtning af emnets vanskelige karakter er det påkrævet, at de kreditinstitutter, som er omfattet af direktivet, indrømmes en noget længere frist end normalt, inden forskrifterne i dette direktiv bringes i anvendelse; desuden skal medlemsstaterne have mulighed for foreløbig ikke at anvende enkelte bestemmelser i dette direktiv på kreditinstitutter med særlig forretningsmæssig opbygning indtil en senere samordning, såfremt en umiddelbar anvendelse ville give anledning til betydelige omstillingsproblemer—

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artiklerne 1-41 uændrede

ANDET ÆNDRERE FORSLAG

uændret

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFDELING 9 a

Bestemmelser vedrørende konsoliderede regnskaber**Artikel 41 a**

De i artikel 2 nævnte kreditinstitutter skal udarbejde et konsolideret regnskab og en konsolideret beretning i overensstemmelse med direktiv 83/349/EØF, i det omfang, hvor andet ikke er fastsat i denne afdeling.

Artikel 41 b

Direktiv 83/349/EØF finder anvendelse med forbehold af følgende bestemmelser:

1. Artikel 4, 5, 6, 15 og 40 finder ikke anvendelse.
2. Medlemsstaternes forpligtelse eller beføjelse til i medfør af artikel 7, 8 og 11 at undtage en modervirksomhed, der er et kreditinstitut, og som henfører under deres nationale lovgivning og samtidig er en dattervirksomhed, fra pligten til at udarbejde et konsolideret regnskab og en konsolideret beretning, finder kun anvendelse, hvis moderkreditinstituttets egen modervirksomhed desuden har erklæret at ville garantere for opfyldelsen af de forpligtelser, som det undtagne kreditinstitut har påtaget sig. Denne erklæring skal af kreditinstituttet offentliggøres i overensstemmelse med artikel 38.
3. I artikel 9, stk. 2, erstattes de i første led nævnte oplysninger med:
 - summen af anlægsaktiverne;
 - nettoomsætningen erstattes med:
 - de samlede indtægter, der er opført under post 1-3 og post 6 i artikel 29 eller under post B 1-3 og post 6 i artikel 30 i nærværende direktiv.
4. Er modervirksomheden et kreditinstitut, finder artikel 13, stk. 3, litra c), ikke anvendelse, dersom den midlertidige besiddelse af kapitalandele i en dattervirksomhed, der selv er et kreditinstitut eller et finansieringsinstitut, skyldes en finansiell transaktion, der har til formål at sanere eller redde den pågældende virksomhed.

FØRSTE ÆNDREDE FORSLAG

ANDET ÆNDREDE FORSLAG

5. Artikel 14 finder — bortset fra stk. 2 — anvendelse med forbehold af følgende bestemmelse

Når modervirksomheden er et kreditinstitut, og en eller flere af dets dattervirksomheder, der skal konsolideres, ikke selv har status af kreditinstitut, kan den eller de pågældende dattervirksomheder ikke udelades af konsolideringen, dersom deres aktiviteter ligger i direkte forlængelse af bankvirksomhed eller falder ind under de med bankvirksomheden umiddelbart forbundne servicefunktioner som f.eks. leasing, factoring, anbringelse af indskudte midler, varetagelse af informationservice eller anden lignende aktivitet.

6. Ved opstillingen af det konsoliderede regnskab

- a) skal den i artikel 17 indeholdte henvisning til artikel 9 og 10 (status) og artikel 23-26 (resultatopgørelse) i direktiv 78/660/EØF forstås som en henvisning til artikel 4 (status) og artikel 29 og 30 (resultatopgørelse) i nærværende direktiv. Artikel 3, 5-28 og 31-35 i nærværende direktiv finder ligeledes anvendelse;
- b) finder den i artikel 17 indeholdte henvisning til artikel 15, stk. 3, i direktiv 78/660/EØF anvendelse på aktiver, der betragtes som anlægsaktiver i henhold til artikel 36 i nærværende direktiv.

7. Ved værdiansættelsen af aktiver og passiver, der indgår i konsolideringen, skal den i artikel 29 og 33 indeholdte henvisning til artikel 31-42 og artikel 60 i direktiv 78/660/EØF forstås som en henvisning til sidstnævnte artikler med de ændringer, der er fastsat i artikel 36, 37 og 38 i nærværende direktiv.

8. Artikel 34 vedrørende indholdet af noterne til det konsoliderede regnskab finder anvendelse med forbehold af følgende bestemmelser:

- a) I stedet for de under nr. 6 krævede oplysninger skal kreditinstituttet i noterne til det konsoliderede regnskab særskilt og for hver af aktivposterne 4b) og 5 og passivposterne 1b), 2b) og c) samt 3b) angive størrelsen af disse tilgodehavender og gældsposter fordelt efter deres restløbetid på henholdsvis:

— ikke mere end tre måneder

— mere end tre måneder men ikke mere end et år

— mere end et år men ikke mere end fem år

— mere end fem år.

Under aktivpost 5 skal endvidere angives:

— lån på ubestemt tid

- a) på anfordring

- b) andet.

FØRSTE ÆNDREDE FORSLAG

ANDET ÆNDREDE FORSLAG

Skal tilgodehavender eller gæld betales afdragsvis, forstås ved restløbetiden tidsrummet mellem datoen for regnskabet afslutning og de enkelte afdrags forfaldstid.

Indtil fem år fra den i artikel 44, stk. 2, fastsatte dato kan medlemsstaterne dog tillade eller foreskrive, at de i denne artikel omhandlede aktiv- og passivposter posteres på grundlag af den oprindelig aftalte løbetid eller det oprindeligt fastsatte opsigelsesvarsel. I så fald skal medlemsstaterne dog i forbindelse med lån, for hvilke der ikke udstedes gældsbevis, kræve, at kreditinstituttet, dersom det overtager et allerede eksisterende lån, posterer dette på grundlag af den på overtagelsesdagen resterende løbetid. Ved anvendelsen af denne bestemmelse forstås ved et låns aftalte løbetid det tidsrum, der ligger mellem lånets udbetaling og tilbagebetalingsdagen; ved opsigelsesvarsel forstås tidsrummet mellem den dato, hvor opsigelsen finder sted, og den dato, hvor det opsagte lån skal tilbagebetales; med hensyn til tilgodehavender eller gæld, der skal tilbagebetales afdragsvis, forstås ved aftalt løbetid tidsrummet mellem tilgodehavendets eller gældens stiftelse og forfaldsdagen for sidste afdrag.

- b) Kreditinstitutter skal endvidere for de under litra a) nævnte poster i den konsoliderede balance såvel som for aktivpost 6 (beholdning af obligationer) og passivpost (udstedte obligationer) angive størrelsen af de aktivposter eller den gæld, hvis aftalte løbetid er på fem år eller derover, og som forfalder til betaling inden et år efter afslutningen af det konsoliderede regnskab.
- c) Medlemsstaterne kan foreskrive, at de under litra a) og b) nævnte oplysninger også skal angives i det konsoliderede regnskab.
- d) Noterne til det konsoliderede regnskab skal desuden indeholde oplysninger om de aktiver, der er stillet som sikkerhed for de forpligtelser (herunder eventualforpligtelser), der påhviler det kreditinstitut, der foretager konsolideringen, således at det for de enkelte passivposter eller poster under strengen fremgår, med hvor stort et beløb der er stillet aktiver for som sikkerhed.
- e) Når de under nr. 7 nævnte oplysninger skal anføres i poster under strengen, behøver de ikke blive gentaget i noterne til det konsoliderede regnskab.

FØRSTE ÆNDREDE FORSLAG

ANDET ÆNDREDE FORSLAG

- f) I stedet for den under nr. 8 krævede oplysning skal kreditinstituttet i noterne til det konsoliderede regnskab angive fordelingen af de i artikel 29 under post 1-3 og 6 og de i artikel 30 under post B1-B3 og B6 anførte indtægter pr. geografisk marked i det omfang, hvor disse markeder indbyrdes afviger betydeligt i forhold til kreditinstituttets organisation.
 - g) Den under nr. 10 indeholdte henvisning til artikel 31 og 34-42 i direktiv 78/660/EØF skal forstås som en henvisning til disse artikler med de ændringer, der er fastsat i artikel 36-38 i nærværende direktiv.
 - h) Som undtagelse fra bestemmelsen under nr. 13 er kreditinstituttet kun forpligtet til at angive størrelsen af de forskud og kreditter, der af modervirksomheden eller af en dattervirksomhed er ydet til medlemmer af modervirksomhedens administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer, samt angive hvilke forpligtelser der er indgået for disse personers regning i form af en hvilken som helst garanti. Det samlede beløb for hver kategori anføres.
9. Medlemsstaterne foreskriver, at kreditinstitutter derudover skal give følgende oplysninger i noterne til de konsoliderede regnskaber:
- a) de under aktivposterne 6, 8, 9a) opførte værdipapirers fordeling på henholdsvis børsnoterede og ikke-børsnoterede værdipapirer og på værdipapirer, som i henhold til artikel 36 i nærværende direktiv anses som anlægsaktiver;
 - b) den beløbsmæssige størrelse af leasingforretninger, fordelt på de dertil hørende poster i den konsoliderede balance;
 - c) fordelingen på de vigtigste elementer, som indgår i aktivpost 14 og passivpost 4, samt i post 11 og 15 (beretningsform) eller post A 7 og 9 (kontoform) og post 6 og 14 (beretningsform) eller post B 6 og 8 (kontoform) i den konsoliderede resultatopgørelse, dersom disse elementer ikke er uden betydning for bedømmelsen af det konsoliderede regnskab. Deres størrelse og art skal endvidere angives nærmere;
 - d) renteindtægter af efterstående tilgodehavender eller renteudgifter til efterstående gældsforpligtelser, oppebåret eller afholdt af de af konsolideringen omfattede virksomheder i løbet af det pågældende regnskabsår.

FØRSTE ÆNDRERE FORSLAG

ANDET ÆNDRERE FORSLAG

AFDELING 10

Offentlighed

Artikel 42

1. Det behørigt godkendte årsregnskab og årsberetningen såvel som beretningen fra den person, der er ansvarlig for regnskabets revision, skal offentliggøres på de måder, der i overensstemmelse med artikel 3 i direktiv 68/151/EØF ⁽¹⁾ fastsættes i hver medlemsstats lovgivning.

2. Når det kreditinstitut, som har udarbejdet årsregnskab, er organiseret i en anden form end de i artikel 1, stk. 1, i direktiv 78/660/EØF nævnte, og virksomheden ikke for de i stk. 1 nævnte dokumenter efter den nationale lovgivning har pligt til offentliggørelse i lighed med artikel 3 i direktiv 68/151/EØF, skal det dog i det mindste gøre de pågældende dokumenter tilgængelige for offentligheden på dets hjemsted. Der skal på anmodning kunne rekvireres en genpart af dokumenterne. Det beløb, som opkræves for genparten, må ikke overstige udgifterne ved fremstilling af denne.

3. Kreditinstitutterne skal offentliggøre årsregnskaberne i hver medlemsstat, hvor de har en filial som omhandlet i artikel 1, tredje led, i direktiv 77/780/EØF. Denne medlemsstat kan bestemme, at offentliggørelsen af disse dokumenter skal ske på dens officielle sprog.

Artikel 42

1. Det behørigt godkendte årsregnskab og årsberetningen såvel som beretningen fra den person, der er ansvarlig for regnskabets revision, skal offentliggøres på de måder, der i overensstemmelse med artikel 3 i Rådets direktiv 68/151/EØF ⁽¹⁾ fastsættes i hver medlemsstats lovgivning.

Det kan dog i en medlemsstats lovgivning tillades, at årsberetningen ikke skal offentliggøres som nævnt ovenfor. Beretningen skal i så fald stilles til rådighed for offentligheden på selskabets hjemsted i den pågældende medlemsstat. Der skal efter anmodning kunne rekvireres et eksemplar af beretningen i dens helhed eller uddrag heraf. Prisen for udlevering af et sådant eksemplar eller uddrag må ikke overstige omkostningerne i forbindelse med dokumenternes fremstilling.

a) Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på det behørigt godkendte konsoliderede regnskab og den konsoliderede beretning, såvel som på beretningen fra den person, der er ansvarlig for regnskabets revision.

2. Når det kreditinstitut, som har udarbejdet årsregnskab eller et konsolideret regnskab, er organiseret i en anden form end de i artikel 1, stk. 1, i direktiv 78/660/EØF nævnte, og virksomheden ikke for de i stk. 1 og stk. 1a nævnte dokumenter efter den nationale lovgivning har pligt til offentliggørelse i lighed med artikel 3 i direktiv 68/151/EØF skal det dog i det mindste gøre de pågældende dokumenter tilgængelige for offentligheden på dets hjemsted. Der skal på anmodning kunne rekvireres en genpart af dokumenterne. Det beløb, som opkræves for genparten, må ikke overstige udgifterne ved fremstilling af denne.

3. Kreditinstitutterne skal offentliggøre årsregnskaberne og konsoliderede regnskaber i hver medlemsstat, hvor de har en filial som omhandlet i artikel 1, tredje led, i direktiv 77/780/EØF. Denne medlemsstat kan bestemme, at offentliggørelsen af disse dokumenter skal ske på dens officielle sprog.

4. Medlemsstaterne fastsætter egnede sanktioner, der kan bringes i anvendelse, dersom den i denne artikel foreskrevne offentliggørelse ikke finder sted.

Artiklerne 43 — 45 uændrede

⁽¹⁾ EFT nr. L 65 af 14. 3. 1968, s. 8.

⁽¹⁾ EFT nr. L 65 af 14. 3. 1968, s. 8.

Forslag til Rådets forordning (EØF) om autonom fastsættelse for 1986 af en særlig kvota for indførsel af oksekød af høj kvalitet, fersk, kølet eller frosset, henhørende under pos. 02.01 A II a) og 02.01 A II b) i den fælles toldtarif

KOM(85) 841 endelig udg.

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 26. december 1985)

(85/C 351/10)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43 og 113,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

Som følge af markedssituationen for oksekød både inden for og uden for Fællesskabet bør der for 1986 autonomt fastsættes en særlig fællesskabstoldkvota for indførsel til en toldsats på 20 % af 12 000 tons oksekød af høj kvalitet, fersk, kølet eller frosset, henhørende under pos. 02.01 A II a) og 02.01 A II b) i den fælles toldtarif;

det bør især sikres, at alle interesserede parter i Fællesskabet har lige og stadig adgang til denne kvota, og at den fastsatte toldsats for denne kvota anvendes uden afbrydelser for al indførsel af de pågældende produkter til alle medlemsstater, indtil den fastsatte mængde er opbrugt; det er med henblik herpå hensigtsmæssigt at indføre en ordning for fællesskabstoldkvotens anvendelse, som er baseret på fremlæggelse af et ægthedscertifikat, der garanterer produkternes art, afsendelsessted og oprindelse;

gennemførelsesbestemmelserne til disse bestemmelser fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 27 i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød ⁽¹⁾, senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1979—

⁽¹⁾ EFT nr. L 148 af 28. 6. 1968, s. 24.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. For 1986, fastsættes en særlig fællesskabstoldkvota for oksekød af høj kvalitet, fersk, kølet eller frosset, henhørende under pos. 02.01 A II a) og 02.01 A II b) i den fælles toldtarif.

Kvotamænden udgør i alt 12 000 tons udtrykt som produktets vægt.

2. For denne kvota fastsættes toldsatsen i den fælles toldtarif til 20 %.

Artikel 2

Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 27 i forordning (EØF) nr. 805/68, navnlig:

- a) bestemmelser, hvorved produkternes art, afsendelsessted og oprindelse garanteres;
- b) bestemmelser, vedrørende anerkendelse af det dokument, som gør det muligt at kontrollere de i litra a) nævnte garantier.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1986.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets direktiv om vandkvalitetsmålsætninger for så vidt angår chrom

KOM(85) 733 endelig udg.

(85/C 351/11)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

For at beskytte vandmiljøet i Fællesskabet mod forurening med visse farlige stoffer er det i artikel 7 i Rådets direktiv 76/464/EØF ⁽¹⁾ fastsat, at medlemsstaterne fastlægger programmer med henblik på at mindske forureningen med stofferne fra liste II i bilaget hertil; det er i artikel 7, stk. 7, fastsat, at de nationale programmer skal sammenlignes med henblik på at harmonisere iværksættelsen heraf, samt at Kommissionen kan fremsætte forslag på området;

chrom er opført på liste II;

de nationale forureningsbekæmpelsesprogrammer skal omfatte kvalitetsmålsætninger for vand og indeholde frister for deres iværksættelse;

der bør fastsættes en referencemålemetode for chrom for at sikre en tilstrækkelig harmonisering ved meddelelse til Kommissionen af resultaterne af disse programmer;

Kommissionen skal regelmæssigt aflægge rapport om medlemsstaternes gennemførelse af dette direktiv;

der er i Rådets direktiv 80/778/EØF ⁽²⁾ og 75/440/EØF ⁽³⁾ allerede fastsat kvalitetsmålsætninger for drikkevand og for overfladevand bestemt til fremstilling af drikkevand; dette vand kan derfor udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde;

grundvand er omfattet af Rådets direktiv 80/68/EØF ⁽⁴⁾ og kan derfor udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde;

traktaten indeholder ikke de fornødne særlige beføjelser hertil—

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. I overensstemmelse med artikel 7 i direktiv 76/464/EØF fastsættes der i dette direktiv nærmere regler for

⁽¹⁾ EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23.

⁽²⁾ EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 11.

⁽³⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 26.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 20 af 26. 1. 1980, s. 43.

harmonisering af de nationale programmer for formindskelse af vandforurening med chrom;

2. Dette direktiv gælder for de i artikel 1 i direktiv 76/464/EØF omhandlede vandområder med undtagelse af grundvand, drikkevand og overfladevand bestemt til fremstilling af drikkevand.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

a) *chrom*

— chrom som grundstof,

— chromforbindelser;

b) *opløst chrom*

— det chrom i vand, der kan passere gennem et filter med 0,45 mikrometer porestørrelse;

c) *programmer*

— de programmer, medlemsstaterne vedtager for at formindske vandforureningen med chrom som fastsat i artikel 7, stk. 1, i direktiv 76/464/EØF.

Artikel 3

1. De nationale programmer skal indeholde kvalitetsmålsætninger, der er mindst lige så strenge, som de krav, der er anført i bilag I.

2. Referencemålemetoden, der skal anvendes til at bestemme chromindholdet, er anført i bilag II. Der kan anvendes andre metoder på betingelse af, at disse metoder med hensyn til detektionsgrænser, reproducerbarhed og nøjagtighed er mindst på højde med dem, der er anført i bilag II, stk. 3.

Artikel 4

Medlemsstaterne skal inden den 15. september 1986 bringe deres programmer i overensstemmelse med dette direktiv. Iværksættelsen skal være fuldført inden den 15. september 1991.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne sender inden den 15. september 1986 Kommissionen en sammenfatning af programmer for så vidt angår chrom i henhold til artikel 7, stk. 6, i direktiv 76/464/EØF.

2. Medlemsstaterne sender inden 15. september 1992 Kommissionen resultaterne af programmernes iværksættelse for så vidt angår chrom i henhold til artikel 7, stk. 6, i direktiv 76/464/EØF.

3. Kommissionen gennemgår på grundlag af de modtagne oplysninger iværksættelsen af de nationale programmer

og aflægger regelmæssigt rapport for Rådet og Europa-Parlamentet første gang i 1993 og herefter hvert niende år. Kommissionen forelægger om nødvendigt forslag for Rådet på baggrund af disse rapporter.

2. Medlemsstaterne meddeler straks Kommissionen de nationale retsfor skrifter, de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 6

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden den 15. september 1986.

Artikel 7

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I

Programmerne for formindskelse af vandforurening med chrom omfatter kvalitetsmålsætningen for de nedennævnte anførte vandområder

Den kompetente myndighed udvælger blandt de kvalitetsmålsætninger, der er anført i punkt 1, 2 og 3 det eller dem, den finder passende i betragtning af anvendelsen af det pågældende område.

1. Med hensyn til ferskvand, hvori der kan leve fisk og anden vandfauna og -flora, må koncentrationen af opløst chrom ikke overstige følgende værdier som funktion af værdien for vandets hårdhed:

Vandets hårdhed (mg/l CaCO ₃)	Mindre end 50	50-100	100-200	Over 200
Opløst Cr (µg/l)	5	10	20	50

2. For så vidt angår havvand og med henblik på beskyttelse af havets fauna og flora, må koncentrationen af opløst chrom ikke overstige værdien 15 µg/l.

3. Chromindholdet i sedimenter og/eller i bløddyr og skaldyr i ferskvand og/eller havvand må ikke stige betydeligt med tiden.

Med undtagelse af den i punkt 1 anførte kvalitetsmålsætning henviser alle koncentrationer til et aritmetisk årsgennemsnit af målte resultater.

BILAG II

Referencemålemetode

1. De definitioner, der er anført i Rådets direktiv 79/869/EØF om målemetoder og hyppighed for prøveudtagning og analyse af overfladevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne ⁽¹⁾, gælder for dette direktiv.

2. Den referencemålemetode, der anvendes til at bestemme vandets chromindhold, er måling ved atomabsorptionsspektrofotometri efter hensigtsmæssig opbevaring og behandling af prøven.

3. Detektionsgrænserne skal være således, at koncentrationen af chrom kan måles med en rigtighed på ca. 30 % og en nøjagtighed på ca. 20 % for en koncentrationen på 5 µg/l eller en tiendedel af chromkoncentrationen fastsat ved kvalitetsmålsætningen, idet den højeste værdi lægges til grund.

⁽¹⁾ EFT nr. L 271 af 29. 10. 1979, s. 44.

Forslag til Rådets direktiv om offentliggørelse af oplysninger ved erhvervelse og afhændelse af en betydelig andel af et børsnoteret selskabs kapital

KOM(85) 791 endelig udg.

(85/C 351/12)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54, stk. 3, litra g),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

En hensigtsmæssig oplysningspolitik over for investorer på værdipapiriområdet kan sikre en bedre beskyttelse af disse, øge deres tillid til markedet og derved forbedre dets funktion;

en samordning af denne politik på fællesskabsniveau, således at beskyttelsen gøres mere ensartet, vil kunne bidrage til en integrering af værdipapirmarkedene i medlemsstaterne og derved også til etablering af et reelt europæisk kapitalmarked;

ud fra dette synspunkt bør investorerne underrettes om væsentlige ændringer i den stemmeberettigede kapitalandel i de i Fællesskabet eksisterende selskaber, hvis aktier er optaget til officiel notering på en fondsbørs, der er beliggende eller udøver virksomhed i Fællesskabet;

med henblik på at nå disse mål fastsætter Rådet direktiv 79/279/EØF af 5. marts 1979 om samordning af betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs ⁽¹⁾ i skema C, punkt 5 c), at det selskab, hvis aktier er optaget til officiel notering på en fondsbørs i Fællesskabet, så snart det får kendskab dertil, skal oplyse offentligheden om ændringer i strukturen (kapitalejerne og kapitalfordelingen på disse) af de større andele i dets kapital i forhold til tidligere offentliggjorte oplysninger herom;

med henblik på at sikre en effektiv opfyldelse af denne forpligtelse, bør indholdet af denne forpligtelse samt de nærmere gennemførelsesbetingelser i forbindelse hermed fastsættes på en ensartet måde;

de selskaber, hvis aktier er optaget til officiel notering på en fondsbørs i Fællesskabet har kun mulighed for at oplyse offentligheden om ændringer i strukturen af de større andele i deres kapital, hvis de er blevet underrettet om disse ændringer;

de fleste medlemsstater pålægger ikke investorerne pligt til at underrette et selskab om deres erhvervelse eller afhændelse af betydelige andele af selskabets kapital, og mellem de medlemsstater, hvor en sådan pligt findes, er der betydelige forskelle med hensyn hertil;

på dette område bør der derfor fastsættes ensartede regler på fællesskabsplan—

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Dette direktiv finder anvendelse på personer, som erhverver eller afhænder en større andel af den tegnede kapital som defineret i artikel 3 i et selskab, der er underkastet en medlemsstats lovgivning, og hvis aktier er optaget til officiel notering på en fondsbørs, der er beliggende eller udøver virksomhed i en medlemsstat.

2. Når erhvervelse eller afhændelse af en større andel sker via aktiecertifikater finder direktivet anvendelse på iahændehaverne af disse aktiecertifikater og ikke på deres udsteder.

Artikel 2

Medlemsstaterne kan pålægge de i artikel 1 og 8 omhandlede personer og selskaber strengere forpligtelser end dem, som er fastsat i nærværende direktiv eller yderligere forpligtelser, forudsat de finder generel anvendelse.

Artikel 3

Når en person erhverver eller afhænder aktier i et i artikel 1 omhandlet selskab, og denne erhvervelse eller afhændelse har til følge, at den andel af den tegnede kapital, som denne person ejer, derved når op på eller overstiger tærsklerne på 10 %, 20 %, en tredjedel, 50 %, to tredjedele og 90 % af den tegnede kapital eller derved når ned under disse tærskler, skal denne person underrette selskabet inden for en frist på syv kalenderdage om den andel i den tegnede kapital, han ejer efter den stedfundne erhvervelse eller afhændelse.

Artikel 4

1. For at kunne bedømme om en erhverver eller overdrager er forpligtet til at afgive den i artikel 3 omhandlede erklæring, skal der tages hensyn til de aktier, som besiddes af andre personer i disses eget navn, men på vegne af erhververen eller overdrageren.

2. Når erhververen eller overdrageren er en virksomhed, anses også de aktier, der besiddes af en dattervirksomhed

⁽¹⁾ EFT nr. L 66 af 16. 3. 1979, s. 21.

eller besiddes af andre personer i disses eget navn, men på vegne af dattervirksomheden, for at tilhøre virksomheden.

Artikel 5

1. I dette direktiv forstås ved dattervirksomhed enhver virksomhed i hvilken en anden virksomhed

- a) har flertallet af selskabsdeltagernes stemmerettigheder eller
- b) har ret til udnævne eller afsætte flertallet af medlemmerne af administrations-, ledelses- og tilsynsorganerne og samtidig er selskabsdeltager eller
- c) er selskabsdeltager og i kraft af en aftale med andre selskabsdeltagere i virksomheden (dattervirksomhed) alene kontrollerer flertallet af dets selskabsdeltageres stemmerettigheder.

2. Med henblik på anvendelsen af stk. 1 skal der til modervirksomhedens stemmerettigheder og rettigheder med hensyn til udnævnelse eller afskedigelse lægges alle andre dattervirksomheders rettigheder såvel som rettigheder, der tilkommer en person, der optræder i eget navn, men på vegne af modervirksomheden eller enhver anden dattervirksomhed.

Artikel 6

1. Når personer handler i forening, skal de andele, som hver af disse personer ejer, sammenlægges med henblik på anvendelsen af artikel 3. I så fald påhviler den i artikel 3 omhandlede forpligtelse til at afgive en erklæring hver af disse personer. I denne erklæring skal den pågældende angive, hvor stor en andel af den tegnede kapital han ejer, samt hvor store andele af kapitalen, de personer, med hvem han handler, ejer.

2. Personer anses at handle i forening, når de indbyrdes har indgået en aftale, der kan resultere i fastlæggelsen af en fælles politik over for et selskab.

Artikel 7

Medlemsstaterne kan dispensere fra kravet om afgivelse af den i artikel 3 omhandlede erklæring, når en vekslerer under udøvelse af sit erhverv erhverver eller afhænder større andele.

Artikel 8

1. Det selskab, som har modtaget den i artikel 3 omhandlede erklæring, skal for sit vedkommende inden for en frist på syv kalenderdage efter modtagelsen af oplysningerne give underretning herom til offentligheden i hver medlemsstat, hvor dets aktiv er optaget til officiel notering på en fondsbørs.

2. Hvis andelen af den tegnede kapital, som ejes af den person, der har afgivet erklæringen i henhold til artikel 3, er forskellig fra den andel af stemmerettigheder, som indehaves af denne person, skal det selskab, som har modtaget erklæringen, give offentligheden meddelelse om, hvor store hver af de to andele er.

3. Underretning af offentligheden skal ske under overholdelse af den fremgangsmåde, som er fastsat i artikel 17 i direktiv 79/279/EØF.

Artikel 9

De i artikel 10 omhandlede myndigheder kan give de i artikel 1 og 8 nævnte personer og selskaber dispensation for deres oplysningspligt i henhold til artikel 3 og 8, når de finder, at udbredelse af disse oplysninger vil stride mod den offentlige interesse, eller i høj grad vil skade disse personer eller selskaber, dog forudsat at undladelse af offentliggørelse ikke vildleder offentligheden ved bedømmelsen af vedkommende aktier.

Artikel 10

1. Medlemsstaterne udpeger den eller de kompetente myndigheder og underretter Kommissionen herom med angivelse af den eventuelle fordeling af disse myndigheders beføjelser. De skal endvidere drage omsorg for at bestemmelserne i dette direktiv overholdes.

2. Medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder tillægges de beføjelser, der er nødvendige for udøvelsen af deres hverv.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne skal samarbejde, hvor det måtte være nødvendigt med henblik på udførelsen af deres hverv og udveksler alle fornødne oplysninger med herpå.

Artikel 11

Det i henhold til artikel 20 i direktiv 79/279/EØF nedsatte kontaktudvalg har ligeledes til opgave:

- a) at muliggøre regelmæssige samråd om de konkrete problemer, som måtte opstå i forbindelse med dette direktivs gennemførelse, og hvorom drøftelser måtte skønnes hensigtsmæssige;
- b) at lette samråd mellem medlemsstaterne om strengere og supplerende forpligtelser, som de i henhold til artikel 2 har mulighed for at kræve med henblik på endeligt at samordne de forpligtelser, der er indført i alle medlemsstaterne i henhold til traktatens artikel 54, stk. 3, litra g);
- c) om nødvendigt at rådgive Kommissionen med hensyn til eventuelle tilføjelser og ændringer til dette direktiv.

Artikel 12

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for senest den 1. januar 1991 at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de nationale retskrifter, som de udsteder på dette område, der er omfattet af det direktiv.

Artikel 13

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Ændret forslag til Rådets forordning (EØF) om en fællesskabsstøtteordning til fordel for co-produktion af biograf- og fjernsynsspillefilm ⁽¹⁾

KOM(85) 800 endelig udg.

(85/C 351/13)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Af såvel økonomiske som sociale og kulturelle grunde er det vigtigt, at Fællesskabet opretholder sunde audio-visuelle virksomheder;

de audio-visuelle mediers behov for spillefilm er allerede og vil være i fortsat kraftig stigning, og de ekspansionsmuligheder, der følger af den voldsomme vækst inden for de audiovisuelle medier, kan bedre udnyttes gennem ophjælpning og udvikling af den europæiske filmindustri, som må styrkes og gøres mere konkurrencedygtig;

en forøgelse af antallet af co-produktioner af biograf- og fjernsynsspillefilm, der henvender sig til et stort publikum, og hvori deltager statsborgere fra flere medlemsstater, herunder medlemsstater, hvis filmproduktion er af begrænset omfang, er et første skridt i retning af en sådan ophjælpning og udvikling;

finansiering af tværnationale co-produktioner er forbundet med stor risiko, som kan overstige eventuelle deltageres økonomiske formåen;

da de pågældende co-produktioner effektivt kan bidrage til en mere positiv udvikling, er det rimeligt, at der til sådanne, der opfylder forskellige præcise betingelser, ydes fællesskabsstøtte som et supplement til de nationale støtteordninger;

en sådan støtte forekommer nødvendig for i overensstemmelse med fællesmarkedets funktion at opfylde en række fællesskabsmålsætninger, og traktaten indeholder ikke den fornødne hjemmel hertil;

fællesskabsstøtteordningen må ikke udformes på en sådan måde, at den kan komme til at stride imod traktatens bestemmelser om henholdsvis konkurrence, arbejds-tagernes fri bevægelighed samt fri udveksling af tjenesteydelser—

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Der indføres en ordning, hvorefter Fællesskabet kan yde finansiell støtte til co-produktion af biograf- og fjernsynsspillefilm.

Støtten tager sigte på at ophjælpe og udvikle den europæiske audio-visuelle industri, så den bedre kan tilfredsstille det stigende behov for filmproduktioner på et godt kvalitativt niveau, der henvender sig til et stort publikum.

Et af formålene med støtten er desuden at give øget mulighed for co-produktioner med deltagelse af statsborgere fra de fællesskabslande, hvis biograf- og/eller fjernsyns-filmproduktion på grund af deres audiovisuelle industris strukturelle svaghed og/eller deres sprogs mindre geografiske udbredelse er kvantitativt mindre end de øvrige medlemslandes.

Artikel 2

Følgende kan komme i betragtning som støtteberettigede:

- fysiske eller juridiske personer med offentligretlig eller privatretlig status, som omfattes af lovgivningen i en af Fællesskabets medlemsstater, og som producerer biograffilm og/eller fjernsynsudsendelser;
- film- eller fjernsynsinstruktører, der er statsborgere i en af Fællesskabets medlemsstater.

Artikel 3

1. Kun co-produktioner med mindst tre deltagere fra tre forskellige fællesskabslande er berettiget til støtte.

Desuden kan co-produktioner med kun to deltagere fra to forskellige fællesskabslande undtagelsesvist modtage støtte, på betingelse af, at disse lande ikke har samme sprog.

2. En co-produktion er kun berettiget til støtte, såfremt de nærmere vilkår for dens gennemførelse er i overensstemmelse med traktatens konkurrencebestemmelser.

3. Co-producenterne udpeger af deres midte én, som er ansvarlig for forvaltningen af den modtagne støtte og dennes tilbagebetaling på de i artikel 6 og 7 fastsatte vilkår.

Fællesskabet, repræsenteret ved Kommissionen, indgår med nævnte ansvarlige en kontrakt, alle de i co-produktionen deltagende parter, herefter benævnt »kontraktbeneficianterne«, er solidarisk forpligtede.

⁽¹⁾ EFT nr. C 125 af 22. 5. 1985, s. 13.

4. Hver enkelt co-producent må med private eller offentlige midler ikke indskyde et beløb, der er større end 60 % eller mindre end 10 % af produktionsomkostningerne ved den pågældende co-produktion.

5. Co-producenterne fra fællesskabslandene kan lade en eller flere andre co-producenter fra tredjelande deltage i co-produktionen.

6. Indskuddet fra samtlige co-producenter fra tredjelande må højst udgøre 30 % af produktionsomkostningerne ved den pågældende co-produktion.

Artikel 4

1. Støtteansøgerne indsender deres ansøgning til Kommissionen.

De underretter samtidig de kompetente nationale myndigheder om indsendelsen og om indholdet af denne ansøgning.

2. Støtteansøgerne skal kunne bevise, at distributionen/udsendelsen af den co-produktion, hvortil der ansøges om støtte, er sikret i hvert fald i deres hjemlande.

3. Beviset består i forelæggelse af gyldige aftaler, hvorefter filmdistributører og fjernsynsselskaber forpligter sig henholdsvis til at distribuere og udsende den pågældende co-produktion.

For så vidt angår garantier for distribution og udsendelse behandles private fjernsynsselskaber med tilladelse til at sende fjernsynsprogrammer på nationalt område på lige fod med offentlige fjernsynsselskaber.

4. Kommissionen fastsætter de nærmere betingelser for indsendelsen af støtteansøgninger og for arten og udformningen af den dokumentation, der skal vedlægges ansøgningerne.

Artikel 5

1. Støtten opdeles i to dele, hvoraf den ene anvendes til gennemførelsen af co-produktionen og den anden til distributionen/udsendelsen.

2. Den del, der anvendes til gennemførelsen af co-produktionen, er på mellem 10 % og 25 % af de hermed forbundne omkostninger.

3. Den del af støtten, der anvendes til distribution/udsendelse, fastsættes individuelt, afhængigt af co-produktionens karakteristika.

Den bidrager til dækning af de udgifter, der i ansøgningen om støtte er opført til fremstilling af kopier, tekstning og/eller synkronisering samt forskellige former for reklamefremstød.

Den kan dog ikke overstige 50 % af disse udgifter.

Artikel 6

1. Til co-produktioner, der først og fremmest er beregnet til forevisning i biografer, samt til fjernsyns-co-produktioner, der gennemføres af co-producenter, som ikke selv udsender dem, ydes støtten som et forskud på de forventede indtægter.

2. Hvor det drejer sig om co-produktioner, der først og fremmest er beregnet til forevisning i biografer, medregnes følgende i indtægterne: først den del af spilleindtægten, der benævnes »producer-andelen«, og som tilfalder co-

producerne, dernæst indtægterne ved salg til fjernsynsselskaberne og videofilmindustrien.

Hvor det drejer sig om de i stk. 1 omhandlede fjernsyns-co-produktioner, medregnes i indtægterne indtægter ved salg til fjernsynsselskaberne og til videofilmindustrien samt den del af spilleindtægten ved eventuel forevisning i biografer, som tilfalder co-producenterne.

3. Forskuddet tilbagebetales til Fællesskabet og er rentebærende.

Kommissionen fastsætter i en forordning rentesatsen og reglerne for tilbagebetalingen af forskuddet.

Artikel 7

1. Til fjernsyns-co-produktioner, i hvis gennemførelse deltager co-producenter, som selv udsender dem, ydes den del af støtten, som svarer til de indtægter, som den enkelte co-producent beregner sig ved selv at udsende fjernsynsproduktionen, i form af et rentefrit lån, som tilbagebetales til Fællesskabet.

2. Tilbagebetalingen, som den enkelte co-producent beregner, skal finde sted et år efter udsendelsen.

Kommissionen kan dog beslutte, at tilbagebetalingen udstrækkes over en periode på fra to til fem år.

3. En del af lånet, der svarer dels til indtægterne ved salg af den pågældende co-produktion til fjernsynsselskaber, som ikke har deltaget i produktionen og til videofilmindustrien, dels til den del af spilleindtægten ved eventuel forevisning i biografer, som tilfalder co-producenterne, skal tilbagebetales med renter.

Denne del af lånet betragtes som et forskud på de forventede indtægter, hvorpå bestemmelserne i artikel 6, stk. 3, finder anvendelse.

Artikel 8

Kommissionen træffer beslutning om tildeling af forskud på de forventede indtægter og udbetaling af rentefri lån på grundlag af kriterier, som den selv opstiller for udvælgelsen af projekter, og efter at have rådspurgt den gruppe, bestående af sagkyndige fra flere lande, der oprettes i henhold til artikel 9.

Artikel 9

1. Der oprettes en gruppe, bestående af sagkyndige fra flere lande.

2. Gruppen består af to ordinære medlemmer og to suppleanter, repræsenterende hver af følgende seks kategorier: drejebogsforfattere, instruktører, producenter, distributører, biografejere og ansvarlige for fjernsynsprogrammer.

3. Kommissionen udpeger de sagkyndige fra en liste, der forelægges af de på fællesskabsplan mest repræsentative fagorganisationer, og efter at have ført samråd med de kompetente nationale myndigheder.

Ovennævnte liste skal omfatte tre gange så mange navne som antallet af ordinære medlemmer og suppleanter. Herudover kan Kommissionen dog til enhver tid indkalde egnede sagkyndige.

4. Ved udpegelsen af de sagkyndige sørger Kommissionen for, at mindst én statsborger fra hver af Fællesskabets medlemsstater kan deltage i gruppens møder.

5. De sagkyndige udpeges for tre år. De kan genvælges.

Artikel 10

Kommissionen overvåger gennemførelsen af hver enkelt kontrakt.

Kontraktbeneficianterne underretter omgående Kommissionen skriftligt om alle væsentlige forhold vedrørende kontraktens gennemførelse. De fremlægger med jævne mellemrum en rapport om projektets hidtidige gennemførelse. De skal efterkomme enhver anmodning om yderligere oplysninger eller inspektion på de steder, hvor kontrakten gennemføres, i henhold til de i kontrakten fastsatte betingelser.

Artikel 11

En kontrakt kan opsiges af Kommissionen, når en af kontraktbeneficianterne misligholder kontrakten helt eller delvis, eller når en af kontraktbeneficianterne forsætligt eller uagtsomt har givet unøjagtige oplysninger ved indgivelsen af ansøgning om støtte, eller når en af dem ikke har overholdt kontraktens bestemmelser om støttens anvendelse, tidsplanen for co-produktionens gennemførelse, indsendelsen af rapporter eller om kontrol. I så tilfælde forfalder det restbeløb, der endnu ikke er blevet tilbagebetalt, til øjeblikkelig tilbagebetaling, uden at dette foregriber eventuelle senere krav på erstatning.

Har en af kontraktbeneficianterne forsætligt givet unøjagtige oplysninger ved indgivelsen af ansøgningen om støtte eller i forbindelse med kontraktens gennemførelse og på grund heraf modtaget et beløb, der overstiger den fastsatte støtte, kan Kommissionen ligeledes uden nødvendigvis at benytte sig af sin ret til at ophæve kontrakten kræve tilbagebetaling af de uretmæssigt modtagne beløb med renter efter kapitalmarkedssatsen.

Artikel 12

De nødvendige bevillinger til ydelsen af støtte opføres hvert år som udgifter på De europæiske Fællesskabers budget.

De forventede tilbagebetalinger opføres som indtægter på budgettet.

Artikel 13

Kommissionen fremsender hvert år en beretning til Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning.

Artikel 14

Det fastsættes i kontrakterne, at Domstolen for De europæiske Fællesskaber har kompetence til at afgøre alle tvister, der måtte opstå mellem kontraktbeneficianterne i forbindelse med de pågældende kontrakter.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.
